

AION KLOONATA ITSENI JA
TAPPAA KLOONINI JA SYÖDÄ SEN

AION KLOONATA ITSENI JA
TAPPAA KLOONINI JA SYÖDÄ SEN

SAM PINK

SUOMENNOS JA JÄLKISANA
V. S. LUOMA-AHO

o
r
s
a
e

OSUUSKUNTA POESIA
HELSINKI

FILl – Suomen kirjallisuuden tiedotuskeskus
on tukenut tämän kirjan kääntämistä.

Kiitos Villa Sarkia/Nuoren Voiman Liitto.

Englanninkielinen alkuteos
I Am Going to Clone Myself Then Kill the Clone and Eat It
© Sam Pink 2009, 2012

Suomennos ja jälkisana
© V. S. Luoma-aho 2013

Kansi: Tommi Musturi
Taitto: Marko Niemi
ISBN 978-952-5954-79-1
ISBN 978-952-5954-80-7 (pdf)
Painopaikka: Hansaprint Oy, Vantaa 2013

kävelet hautausmaan
ohi ja ajattelet:
"jep, nimenomaan".

TOIVOISIN, ETTÄ LINJA-AUTO TAPPAISI MINUT TÄNÄÄN

Toivoisin, että linja-auto tappaisi minut tänään. Sitten ihmiset muistelisivat tekojani, koska linja-auto olisi vahingossa tappanut minut. Kuskin ei tarvitsisi olla pahoillaan, koska kuolemani olisi vahinko. Jos törmäys ei jostain syystä tappaisi minua, sanoisin linja-autosta astuvalle kuljettajalle: ”Voisitko peruuttaa pääni yli ja lopettaa minut. Minuun sattuu ja haluan olla sankari.” Lähettyvillä olevat ihmiset näkisivät, kuinka pääni murskautuisi bussin suuren renkaan ja asfaltin välissä. Viimeisenä näkyisi kirkuva suuni.

OLEN PARASTA MITÄ AINEELLISELLE MAAILMALLE ON TAPAHTUNUT

Toisinaan en syö päivällistä, koska pelkään, että joku tappaa minut, jos lähdän huoneestani.

Toivon, että otsassani olisi johto, josta vetämällä kalloni luhistuisi kuin marionetti.

Kun tulen tänään kotiin, aion sulkea ovensuussa silmäni ja kävellä silmät kiinni huoneeseeni ja mennä sänkyyn ja pitää silmiäni kiinni kunnes nukahdan.

Jos nielaisisin silmäsi, näkisit ison kasan sulamattomia lehtiä, jotka peittyvät perhosentoukkiin.

Jos olisin kuolematon, menisin leijumaan ikuisesti ulko-avaruuteen.

Maapallo ja avaruus ovat erittäin väsyneiden ihmisten unelmia.

Mutta tiedätkös, olen aika mahtava tyyppi.

On myös tosi hauska tavata sinut.

Tulet olemaan ystäväni, kunnes sanon jotain sellaista, joka on mielestäsi pelottavaa.

En myöskään tiedä mitään mistään muusta kuin itsestäni, eikä sekään ole kiinnostavaa.

Tavoitteena on sotkeutua mahdollisimman vähän muiden ihmisten asioihin ja kadota maapallolta päästämättä ääntäkään.

IHMISYYDEN TOTAALINEN TUHOAMINEN

Tänään mennessäni postilaatikolle liukastuin jäähän ja löin melkein silmäni puunoksaan. Pysyin kuitenkin pystyssä ja jatkoin matkaa. Takanani kävellyt tyyppi nauroi. Hänen naurunsa oli oikeutettua, koska liukasteluni oli hassua eikä hänellä ollut mitään suhdetta siihen fyysiseen kipuun, jota olisin voinut tuntea. Mutta jos silmäni olisi puhjennut, olisin kävellyt hänen luokseen ja pidellyt häntä selällään lumessa ja antanut veren valua tyhjistä silmäkuopastani hänen nauravaan suuhunsa. Postilaatikossani oli enimmäkseen luottokorttilaskuja ja kuponkeja, joita en koskaan käytä.

LYHYT NÄYTELMÄ

Pizzakuski seisoo talon etuovella. Hän on aikeissa koputtaa uudelleen mutta kuulee sitten jonkun avaavan lukkoa. Mies avaa oven.

PIZZAKUSKI: Tuossa. Ole hyvä. Tekee neljätoista kahdeksankymmentäviisi.

MIES: [*ottaa pizzan*] Öö, okei. Odotas hetki. [*kaivaa lompakkoaan*] Haluaisitko muuten tulla sisään? Voisit tulla sisään jos tuntuu siltä. Antaisin vaikka pizzasta palan. Voitaisiin katsoa telkkaria tai jotain, ihan mitä vain tahdot. Minulla on lautapelejä.

PIZZAKUSKI: [*lopettaa purukumin jauhamisen*] Täh?

MIES: Joo. Tulepa sisään.

Pizzakuski puhalttaa purkkapallon ja antaa sen poksahdella, on sitten hiljaa.

MIES: [*pehmeästi*] Jäisit nyt, jooko. Juteltaisiin, meillä voisi olla hauskaa, saattaisit nauraa. Maksan kyllä pizzan, mutta olisit nyt kiltti ja jäisit.

PIZZAKUSKI: Ei kiitos. Neljätoista kahdeksankymmentäviisi, kiitos.

MIES: [*selvittää kurkkuaan*] Enkö saisi sinua mitenkään jäämään, edes kymmeneksi minuutiksi? Täällä on niin kamalaa.

PIZZAKUSKI: Et mitenkään. Maksa, ole hyvä. [*sitten hitaasti*] Mikään ei saisi minua jäämään. Ei mikään.

MIES: [*katsoo pizzalaatikkaa*] Niin arvelinkin.

MUUTETAAN YHTEEN

Muutetaan yhteen. Olen yksinäinen. Katsottaisiin telkkaria yhdessä. Naurettaisiin tyypeille, jotka tekevät hassuja huomioita. Kun sinulle tulisi nälkä, tekisin ruokaa. Sanoisit: ”Hitto kun tekisi mieli...” ja minä valmistaisin sitä. Pistäisin ruokaasi pieniä lasinsiruja. Suusi täytyisi verestä. Kertoisit minulle päiväsi tapahtumista, ja jokainen sana kuulostaisi säällittävältä turvonneiden huuliesi ja leikkaantuneen kielesi takia. Sanoisin: ”Älä puhu ruoka suussa, se on epäkohteliasta.” Syötyämme laskisit pääsi syliini. Laittaisin käteni kasvoillesi. Käteni tuntuisivat painavilta kasvoillasi. Sinulle tulisi todella epämukava olo, ja haluaisit mennä suihkuun pestäksesi olon pois. Menisimme suihkuun yhdessä, ja nipistäisin persettäsi. Nauraisit. Valuisin hitaasti suihkun lattialle. Vesi vaeltaisi selkääsi pitkin ja putoilisi perseeltäsi naamalleni. Joisin veden, ennen kuin se ehtisi viemäriin. Viemäriässä olisi hiuksia tukkeena. Ottaisin hiuksia ja pistäisin ne huulilleni ja esittäisin keski-ikäistä miestä, jolla on pukinparta. Pitäisin sandaaleja ja paitaa, jossa olisi meksikolaisen kaupungin nimi. Suutelisin sinua huulille pukinparrassani. Lähtiessäsi suihkusta kääntäisit hanan kylmälle, ja sydämeni saisi hikan. Olisin peloissani. Seuraisin sinua huoneeseeni. Kun kuivaisit itseäsi, lukitsisin oven ja sanoisin: ”Rukoile jumalaasi, sillä on tullut kärsimyksen aika. Tahdon sinun todistavan painajaistani.” Sitten pitäisin pienen tauon ja sanoisin: ”Vitsi,

vitsi.” Hyppäisin alasti sängylle. Sanoisit: ”Pallisi näyttävät hassulta.” Minä sanoisin: ”Yhtä hassulta kuin *Tenavat?*” Sitten panisimme. Sen jälkeen pesisin paikkani ja kuivaisin ne käsipyyhkeellä, joka takertuisi ihooni. Loikkisin ympäri huonetta kuin valkohäntäpeura. Sinä pukeutuisit oranssiin takkiin ja naamioisit kasvosi suojavärillä. Sanoisit: ”Tule tänne, pikku peura, en minä pahaa tee.” Sitten ampuisit minua kaulaan, ja sitten kaulassani olisi iso reikä ja reiästä vuotaisi verta kurkkuuni. Kävisimme istumaan, koska toimien välissä pidetään aina tauko. ”Lakkaa varpaankynteni”, sinä sanoisit lopulta. Äänesi kuulostaisi hiljaisuuden keskellä aivan liian kovalta. Pitelisin jalkojasi käsissäni ja lakkaisin varpaankyntesi. Haluaisin murskata niiden luut. Sanoisin: ”Sinulla on kivat jalat, antaisitko minun murskata ne vasaralla tai käsipainolla?” Sinä nauraisit ja pyytäisit minua sammuttamaan valot, jotta voisimme nukkua. Sammuttaisin valot ja asettaisin viereesi makuulle. Sinä nukahtaisit nopeammin ja ulkona sataisi. Sade hakkaisi ikkunaan. Avaisin ikkunan ja pitelisin juomalasia ulkona sateessa. Kun lasi olisi täynnä, joisin sen tyhjäksi. Pistäisin itselleni hieman huulipunaasi ja syljeskelisin nivusilleni. Suutelisin seinää ja löisin huulipunatahraa. Haluaisin hävittää itseni. Haluaisin mennä ulos ja hukuttautua lätäkköön. Makaisin vain ja lepäisin. Pistäisin vanhoja lehtiä silmäluomieni alle. Taivaan paino pakottaisi minut uneen. Toivoisin tätä tuskallisen hiljaisuuden vallitessa. Tuskallisessa hiljaisuudessa toivoisin sinun heräävän, jotta en olisi yksin. Mutta sinä nukkuisit, ja minä odottaisin, toivoisin vapautuvani edes hetkeksi siitä kasvavasta taakasta, joka pyyhkii joka yö jalkojaan ovellani.

MUSTETTA HIKOILEVAT MALLINUKET, JOTKA EIVÄT HUVITTELE KOSKAAN

Metsästä otoköitä oksista tehdyllä pienoishousupyssyllä ja nuolilla, jotka on tehty kulmiesi kurtistelun luomista rypyistä.

Olen vanhainkodissa ja nukun vanhan miehen sängyn alla. Hän ei tiedä enää kuka on ja luulee perheensä kadonneen. Minä toistelen: ”Tik tok tik tok, kukaan ei rakasta sinua, enkä minäkään aio pidellä kättäsi kun kuolet.”

Jos pistät punaista lakritsinauhaa korvaasi, näyttää kuin korvasi oksentaisi verta.

Jos saisin koskaan lapsia, olisi se väärin. Aion pyytää anteeksi mahdollisimman monelta ihmiseltä, jos joku vain suostuu kuuntelemaan.

Toivon, että olisin se henkilö, joka sinä haluaisit olla, koska silloin rakastaisit minua etkä haluaisi koskaan luopua minusta.

Asetu makuulle. On tullut aika minun kävellä ylitsesi ja kutsua sinua sillaksi, jota en enää tarvitse.

Rakastan kaikkia, jotka lukevat tämän.

KESKENERÄINEN LISTA ASIOISTA, JOIKSI HALUAISIN UUELLEENSYNTYÄ

Laastari, jossa on hiukan ajan ruskeaksi muuttamaa verta.

Vanha mies, joka ei kuole koskaan.

Tuuli, joka kuivasi sanat suuhusi, ennen kuin sanoit ne – silloin kun olimme kävelyllä ja mietimme, miten vihaamme toisiamme.

Leija, joka takertui puuhun kello kuudelta lokakuuisena iltapäivänä, silloin kun tuuli oli sellainen, että puhalsi leijaa jatkuvasti puuta vasten, päästämättä irti.

Orgasmin aikana lihaksiisi vangiksi jäänyt veri.

Kuumuus suussasi.

Vedet, joissa kelluu luurankoja niin kuin jääpaloja – auringonvalo ulottuu vain parin metrin syvyyteen. Syvemmällä on vettä, jonka väriä kukaan ei ole nähnyt.

Jalkakäytävälle putoava silmäripsesi, jonka tuuli puhaltaa hylättyyn juomatölkkiin.

Koira, joka ei huolehdi mistään ja syö kaiket päivät roskia (ja panee ehkä myös toisia kodittomia koiria, koska pelkkä roskien syöminen olisi perseestä).

Kaikkien naurujesi vihonviimeinen päätyminen.

Ihosi taite, joka kerää kaikkein eniten likaa.

Suuri kukkula, jonka huipulla joku rakastamasi tukehtuu ja kuolee kasvot nurmikkoon painautuneina.

Minä itse, sillä en ole koskaan valmis.

ASUNTO

Joka kerta kun tulen kotiin, seison oviaukossa ja sanon:
”On tullut aika jonkin hirviön tulla ja syödä minut.”

Ja se syö.

Kun menen sänkyyn ja vedän peitot syrjään, sanon:
”On tullut aika jonkin hirviön tulla ja syödä minut.”

Ja se syö.

Joka kerta kun nousen sängystä, sanon:
”On tullut aika jonkin hirviön tulla ja syödä minut.”

Ja se syö.

Joka kerta kun poistun asunnostani, sanon:
”On tullut aika jonkin hirviön tulla ja syödä minut.”

Ja se syö.

RULLAKIEKKO

Kun olin kymmenen, pelasimme rullakiekkoa tien toisella puolella asuneen lapsen kanssa. Kerran kun olimme pelaamassa, hänen isänsä tuli ulos ja meni maalivahdiksi. Hän sanoi pelanneensa joskus kiekkoa ja että meillä ei ollut hajuakaan siitä mitä teimme. Sitten hän pyysi minua hakemaan isäni ”joukkueiden tasoittamiseksi”. Sanoin hänelle, että isäni on töissä. Hän yritti näyttää minulle, miten mailaa pidellään oikeaoppisesti. Hänen henkensä haisi viskiltä. Hän töni minua jatkuvasti. Hän sanoi: ”Sitä se kiekonpeluu on.” Viisi minuuttia myöhemmin päätimme hänen poikansa kanssa, ettemme halua enää pelata kiekkoa, vaan uisimme mieluummin altaassa heidän takapihallaan. Kävellessämme altaalle hänen isänsä sanoi: ”Hei, et sitten kuseskele altaaseen, okei? En minäkään uisi sinun vessanpöntössäsi, joten älä sinäkään kuse minun altaaseeni.” Myöhemmin, kustessani hänen altaaseensa, mietiskelin itsekseni: ”Ei minua haittaisi, jos hän uisi pöntössäni, sillä silloin minun olisi helppo paskantaa hänen päälleen. Tosi helppo.”

KADEHDIN KUUTA, KOSKA SEN EI TARVITSE
KOSKAAN KOHDATA PÄIVÄÄ

Kun lasken korvani vatsallesi, kuulen myrskyn.

Kun laitan silmäripseni kielellesi ja räpytän nopeasti, kasvoillesi nousee kauhistunut ilme ja minä sanon: ”Hämähäkki steppaa kielelläsi. Toivottavasti sinulla on mukavaa, koska tämä hetki ei lopu koskaan.”

Jos rukoilet ja pidät silmiäsi tiukasti kiinni, jumala vahtii, ettei kukaan leikkaa jalkojasi irti.

Makaan lattialla ja kierin esteiden yli, ja kun en voi kieriä jonkin yli, nukun sen vieressä ja pidän sen silmiä kiinni, kunnes se luulee kuolleensa.

Jokainen uusi ihmissuhde on tehty puuvillasta, ja minä olen palava mehiläinen, olen eksynyt ja tahtoisin jo laskeutua.

Ja pääni on rikkinäinen lelu.

Vihaan päätäni.

Ja jos et vihaa itseäsi, kukaan muukaan ei vihaa.

Eikä rikkoutunut kallosi ole palapeli, se on pelkkä roska.

Joten ole ruma minun takiani, tai vasaroin korvaasi naulan.

Olet säärittävä, piirrän maailman kasvoillesi ennen kuin astun naamallesi.

Isken suustasi tulevan paskan nenäsi alle.

Istun huoneessani ja leikkaan pimeästä ympyröitä ja heitän ne allesi ja toivon toivon toivon toivon toivon, etten tunne paikkaa, johon putoat, ettei käteni yltäisi sinne asti vaikka haluaisin.

Koska pelkäätkä kuolemaa.

Koska et ole alkanut tehdä siitä tarpeellista.

Koska koko elämäsi on vain yksi vitun värityskirja.

Muuta mieltäsi, kiitos.

Olin täällä ennen sinua.

USEIMMAT IHMISET EIVÄT OLE YHTÄ HYVIÄ KUIN MINÄ

Koditon, auringon ahavoittama mies tuli eilen luokseni ja näytti minulle kyynärvarttaan. Siinä oli luuhun asti ammottava haava, jota niitit pitivät juuri ja juuri kiinni. Haavasta valui kirkasta nestettä. Annoin hänelle kaiken, mitä taskuissani oli – 70 senttiä. Sillä saisi luultavasti pari uutta niittiä. Ainakin niin monta, että haava suurin piirtein parantuisi. Entä itselläni? Menee niin hyvin, että sattuu.

AUTA MINUA

Haluaisin leikata kaikki sormet oikeasta kädestäni ja laittaa pikkurillejä niiden tilalle. Heiluttelisin sormiani, ja käteni näyttäisi joltain vedenalaiselta kasvilta. Olisin valmis maksamaan mitä hyvänsä aina 500 dollariin asti sille suhteellisen päteväälle lääkärielle tai sormiekspertille tai edes jollekulle, joka suorittaisi leikkauksen ja tietäisi myös, miltä vedenalaiset kasvit näyttävät, jotta hän voisi sanoa ”kyllä” tai ”tuo ei ole ollenkaan vesikasvin näköinen”.

JOS VIRTAISIT SUONISSANI, KUOLISIN
HEROIININ YLIANNOSTUKSEEN

Olen pahoillani.

En halunnut olla luonasi silloin, kun pääni hajosi palasiksi pitkin lattiaa ja levisi laatoituksellesi.

En myöskään halunnut, että joutuisit katselemaan, kun hitaasti siivosin jälkiäni; isot palat ensin, sitten pienemmät.

Olen pahoillani.

Jos asioita kuitenkin katsoo tietyllä tavalla, on aina maapallon kaaren huipulla. Joku sanoo ”ta-daa” minne ikinä menetkin, vaikkei kukaan taputa. Ja se on hyvä, sillä taputus on ääni, joka kuullaan, kun asiat menevät pieleen.

Aion murskata kätesi ja jalkasi pölyksi ja kaataa pölyn tiimalasiin ja mitata, kuinka kauan kestää, että unohdan olevani yksi niistä miljardeista ihmisistä, jotka tulivat juhliin kutsumatta ja ilman tuomisia.

Olen pahoillani.

VAPAAEHTOINEN KUOLEMA

Postitoimistossa vanha mies istui pyörätuolissa. Hänen kasvonsa valuivat hitaasti kuin hyvin hidas vesiputous. Pieni tyttö käveli hänen luokseen, nykäisi hihasta ja kysyi häneltä jotain. Vastatessaan mies kuolasi syliinsä. Hänen suustaan valui pitkä, lasinkirkas rihma kuolaa. Sitten hän pyyhki suunsa paitansa kauluksen alle tungettuun nenäliinaan, joka oli kirjailtu Amerikan lipun näköiseksi. Pieni tyttö sanoi ”hyyyi” ja käveli pois.

ITSEKÄS KUSIPÄÄ

Olet ilkeä. Et jättänyt ikkunaasi auki viime yönä. Et jättänyt ikkunaasi auki, enkä minä päässyt sisälle taloosi. En voinut suukottaa sinua, kun nukuit. Enkä voinut istua pimeässä huoneessasi ja tuntea, miten pimeys värjää ihoni. En voinut vetää peittoa paljaan jalkasi päälle, taputtaa peittoa ja sanoa: ”No niin.” En myöskään voinut mennä suihkuun ja käyttää kurkku-aprikoosisaippuaasi tai katsella, miten häpykarvani tarttuvat saippuapalaan. En voinut ottaa kissasi päätä suuhuni ja antaa sen raapia kasvojeni. En voinut pistää pikkuisia pommeja hampaittesi väleihin. En voinut leikata ruumistasi keskeltä auki mattoveitsellä ja mennä sisääsi ja ripustaa sinne kuvaa, jossa lukisi: ”Koti on siellä missä viha ja mattoveitsellä auki leikkaaminen kohtaavat”. En voinut leikata sormenkynsiäni ja kiinnittää kynsiä jonnekin sohvasi taakse siinä toivossa, että niistä kasvaisi uusi minä, joka vapauttaisi minut vastuusta, enkä voinut repiä irti rupeani ja pistää sitä mansikkahyytelöösi (sillä jos on olemassa joku ihminen, jonka haluaisin syövän rupeani, se olet sinä, beibi, sinä). En voinut istua sänkysi äärellä ja tunkea kukkaa korvaasi, jotta näyttäisit viimeinkin nätiltä. Enkä voinut nostaa jalkaasi ja pistää päätäni sen alle ja pudottaa jalkaasi uudestaan ja uudestaan, jotta näyttäisi siltä kuin potkisit minua. En voinut nostaa käsivarttasi, jotta näkisin kainalokarvojesi kasvavan. Enkä todellakaan pystynyt keittämään teetä ja heittämään

sitä nukkuville kasvoillesi enkä voinut sitten sanoa: ”Ota vähän teetä, tämä on juuri sellaista mistä tykkäät.” Ei ollut myöskään mahdollista tulla lopulta siihen johtopäätökseen, että haluaisin vain juosta takaisin ulos, koska en voinut kiivetä ikkunasta ulos etsimään toista ikkunaa. Koska aina on joku, joka jättää ikkunansa minua varten auki.

KOKKAREISTA VERTA HÄPYKARVOISSA

Haluaisin räjäyttää silmäni pienellä ilotulitteella.

Haluaisin, että ilotulite räjäyttäisi vain silmäni mutta jättäisi kallon ehjäksi (silmäkuoppa saisi ehkä hieman mustua).

Miljardit vuodet ovat saaneet minut aikaan, ja miljardit vuodet tulevat jälkeeni.

Ruoho jalkakäytävän kupeessa taloni edessä on vihreää päivisin ja mustaa öisin, ja minä olen aina sama.

Katso likaa kasvoillani, niin katson likaa kasvoillasi, eikä tämä kivulias orgasmimme koskaan pääty.

Haluaisin leiriytyä yhteen huokoseesi. Pystyttää telineen kasvoillesi ja pitää ne puhtaina. Sinun ei tarvitsisi maksaa mitään. Pesisin kasvosi kielelläni ja jonkinlaisella mopilla (paras olisi pienistä kielistä tehty moppi).

Haluaisin myös hangata kasvojani mattoon, kunnes kallo paljastuu. Mutten juuri koskaan tee asioita, joita oikeasti haluaisin tehdä.

Ainoa tavoitteeni on tuhota itseni ja kaikki muu.

Haaveilen joka tunti vähintään viisi minuuttia siitä, että jokin luuni katkeaisi. (Yleensä sormeni.)

Olen auringossa ja yritän sammuttaa sitä syljelläni. Syljen valtamereen ja teen siitä isomman.

Kätteni ovat puutuneet nukuttuani niiden päällä, painan niitä päätäsi vasten. Ei haittaa, jos sormeni katkeavat painaessani niitä päähäsi, sillä en tunne niitä.

Ruumiini elimet tuntisivat tulleensa huijatuiksi, jos tietäisivät työnsä tulokset. Tämä on anteeksipyyntö elimilleni.

Aurinko on jokaisen syömäsi kasvin sisällä ja niiden eläinten sisällä, jotka syövät kasveja, ja jokin tulee syömään sinut, ja jokin tulee syömään minut. Tämä on lupaus.

Haista minua. Olen ainakin 1/3 kuollut.

Tule huoneeseeni ja mene kontillesi, niin nukun selässäsi sillä aikaa, kun ryömit ympäri lattiaa. Voimme vuorotella.

Aion tehdä peruukin lattiaa peittävästä pölystä. Aion pistää peruukin tyynylleni ja halata tyynyäni ja olla kiltti tyynylleni.

Lavuaarini on täynnä kuolleita kärpäsiä, enkä samaistu kehenkään.

Jokaisen ystävyyden hintana on ajanhukka.

Ystävät ovat narsismia.

Kiipeä katollesi ja huuda jokaiselle ohikulkijalle. Olet turvassa katolla.

Pyydystin ötököitä haavilla ja pistin ötökät suuhuni ja kuiskasin ne korvaasi.

Etkä kuullut, mitä sanoin.

Opit myös, että aina kun puolustaudut, käännät selkäsi jollekin muulle.

Suihkussa ristin käsivarteni ja annan veden kasautua syliini, käsivarsieni karvat huojuvat hitaasti veden alla, ja kuvittelen itseni planktoniksi vailla mitään toivoa tai tarkoitusta suunnistamassa karvojen lomassa ja vihaamassa maata allani.

Aion kerätä silmät kaikilta kuolleilta ötököiltä ja eläimiltä, jotka löydän, aion teipata ne silmiini ja katsoa maailmaa kaleidoskooppisesti.

Selkäni on jäätynyttä sylkeä, etkä todellakaan uskalla katkaista sitä.

Tänä iltana tiedän, mitä opin tänään, ja huomenna unohdan sen ja opin uudestaan.

SEITSEMÄN VERSIOTA SAMASTA VERSIOSTA

I.

Istuin eilen linja-autossa vanhan miehen vieressä. Jalkamme koskettivat toisiaan. Istuimme hiljaa monen mailin ajan. Eräs tyttö ohitti meidät pysäkillä. Vanha mies katsoi hänen menoaan ja tönäisi sitten minua. Hän viittoili katsomaan.

”Aikamoinen, vai mitä?” hän sanoi. Sitten hän kääntyi puoleeni ja hymyili.

Yritin keksiä jotain sanottavaa.

”Joo tiedän”, sanoin. ”Haluaisin purra irti yhden hänen silmäripsistään ja liimata sen ylähuuleeni. Olen aina halunnut nätit viikset. Tai oikeastaan haluaisin kuumentaa mikrossa vadillisen hänen vertaan, katsoa mitä tapahtuu.”

Vanhus palasi aiempaan asentoonsa, ja me tuijotimme loppumatkan eteenpäin.

2.

Tyttö käveli ohitse, ja vanha mies tönäisi minua kyynärpäällään katsomaan.

”Hitto, tuota kun saisi, vai mitä?” hän sanoi.

Hymyilin ja nyökkäsin. Sitten korotin ääntäni. ”Kyllä, olen samaa mieltä kanssasi siitä, mitä luulen sinun tarkoittavan. Haluaisin harrastaa seksiä tuon tytön kanssa. En tiedä kuka hän on mutta luulen että voimme olla yhtä mieltä siitä, että meidän olisi syytä ajatella hänen vartaloaan. Olen kiihottunut. Entä te? Oletteko te kiihottunut? Mietitäänpä, mitä tekisimme. Mietitään yhdessä. Voisimme pitää toisiamme kädestä, jos haluat, mutta se on sinusta kiinni.”

3.

Tyttö ohittaa meidät, ja vanha mies laskee päänsä syliinsä käsiensä päälle. Hänen päänsä pomppii jokaisen tiessä olevan käännöksen ja töyssyn tahtiin.

4.

Tyttö ohittaa meidät. Ohittaessaan hän peittää hetkellisesti ikkunan, josta olen katsellut ulos, ja ikkunasta näkyvän pellon. Olen vihainen, koska muistan nyt, että olen linja-autossa matkalla jonnekin, ja siellä jossakin minulta luultavasti vaaditaan jotakin, ja joko tiedän tai en tiedä miten tuo vaatimus täytetään, ja kuka hyvänsä siellä onkin, vaikka vain minä itse, se joku tulee arvioimaan pätevyyttäni tai epäpätevyyttäni. Olen poissa tolaltani.

5.

Tyttö ohittaa meidät ja lähtee bussista ja kävelee katua alas, enkä enää koskaan näe häntä. Hän ei ajattele minua kävellessään katua pitkin niille miljoonille teille, jotka eivät osaltamme koskaan kohtaa.

6.

Olen nukahtamaisillani, kun linja-auto kääntyy kadunkulmasta ja aurinko paistaa ikkunan lävitse. Mies vieressäni jäykistyy. Hän osoittaa kuutionmuotoista valonkaistaletta paidallani.

”Saakeli”, hän sanoo kovaan ääneen. ”Saakeli, ota se äkkiä pois.” Hän nojaa taaksepäin ja osoittaa. Kuutio paidallani kasvaa. ”Ota se pois – se on tarttunut sinuun – ota se pois. Voi helvetti.”

Hän ryömiä takaperin välttääkseen auringonvalon. Kadotan hänet näkyvistäni kuution peittäessä kasvoni ja alan tuntea oloni liian miellyttäväksi ollakseni nukahtamatta.

”Se on kaikkialla sun päälläsi – vaihda paikkaa”, hän huutaa. ”Oikeesti?”

Hänen huudoistaan tulee vähitellen lähinnä säälistävää ininää, ja hänen kurkkunsa lihakset tekevät siitä määrän kuuloista.

Ohi kävelevä tyttö on vain yksi lukemattomista asioista.

7.

En huomioi miestä enkä tyttöä. Tunnen tasaisen soinnin yltyvän korvissani. Olen hyvin tietoinen soinnista. En aisti mitään muuta. Sointi hidastaa askeleeni, kun poistun linja-autosta. Jotenkin tiedän, että tämä on pysäkkini. Kävelen kotiin. Jotenkin osaan kaikki askeleet. Joku kävelee suunnilleen kolmekymmentä jalkaa takanani. Pelkään, että he aikovat tappaa minut. Pelkään, vaikkei pitäisi, koska kukaan ei halua

tappaa minua. Toistan tätä itselleni. ”Älä pelkää. He eivät tapa sinua.” Yritän työntää avaimet nopeasti oveni lukkoon. Asunto on pimeä. Istun sohvalleni ja murehdin asioita, jotka eivät ole ajankohtaisia. Annan kaikkien asioiden, jotka minun täytyisi tehdä, pyöriä päässäni. Lopulta en tee yhtäkään niistä, ennen kuin minua alkaa nukuttaa. Menen huoneeseeni ja lukitsen oven. Keskellä yötä herään. En nukahda uudestaan. Sen sijaan katson silmät puoliummessa, miten ikkunan takana alkaa kirkastua. Nyt on jo melkein aika palata linja-autoon.

KULTTUURI ON TYPERÄÄ

Katselen, kun nukut, ja toistelen sanoja ”olet minun viholliseni” uudestaan ja uudestaan, kunnes höyry kasautuu kasvoillesi ja huokosesi muuntavat sen aivan uudella tavalla teräviksi jääpuikoiksi.

Kättele vihollistasi koetellaksesi hänen luitaan.

Olen 24-vuotias.

Tuntuu mahdottomalta, että eläisin vielä 50 vuotta.

PÄÄTÖS

Jos joskus päätän ampua itseni, täytän ensin suuni paperisilpulla, jotta se olisi kaunista.

URANI

Minulla oli kahdeksan väriliidun pakkaus.
Sitten ostin kuudentoista liidun pakkauksen.
Sitten värejä oli liikaa, ja minulta loppuivat niitä vastaavat
tunteet.

Kaikki pitävät minusta, mutta se johtuu siitä, että olen peili,
joka makaa kasvoillaan tyhjällä pellolla.

Tiedät olevasi todella yksin silloin, kun haluat kertoa
jollekulle juuri ottamistasi nokosista.
Tiedät, ettei ole mitään sanottavaa, joten otetaanpa nokoset.

Kusen haudallesi.
Toivon, että suusi on auki.

Tänään aion tuhlata niin paljon aikaa, että maapallon
kiertorata löystyy ja planeettamme sinkoutuu hyytäviin
syvyyksiin, kauas auringosta.
Enkä tule katumaan sitä.

Vaadin sinua omakseni silloin, kun kaikki muut kieltäytyvät
sinusta.
Enkä tule katumaan sitä.

Ja kärpäset syövät kuolleen ruumiisi.

Unelmatreffeilläni oltaisiin kivuliaan hiljaa.

Unelmatreffini eivät sisältäisi itseäni.

Naulaa minut seinääsi, niin teen surullisia ilmeitä samalla, kun katson nukkumistasi. Aion antaa sinulle hyvänyönpusun, mutta se tuntuu sinusta ällöttävältä. Enkä tule katumaan sitä.

Toisinaan toivon, että olisin karva ruumiissasi, koska silloin voisin olla lähelläsi ilman, että minun tarvitsisi sanoa mitään. Ja toisinaan toivon, että olisit karva ruumiissani, jotta voisin viiltää sinua partakoneella joutumatta hankaluuksiin.

En kuule mitään muuta kuin ääntä, joka kuulostaa siltä, kuin pieni ärsyyntynyt penska soittaisi kosketinsoittimia tavaratalossa.

Jos löydät luurankoni metsästä, halkaise kaikin mokomin rintakehäni kahtia ja haravoi puoliskoilla kuolleet lehdet kasaksi, polta ne ja haistele savua ja sano jotain, mitä et varmasti tarkoita.

Aion kiskoa hiustilkkuja päästäni niin kuin rankkasateen mullasta nostamia kasveja. Kutsun sitä ylläpidoksi, koska alani ei saa kehittyä.

Sillä hiukset ovat kallosta ulostuvia huonoja ideoita.

Tunteita on liian paljon.

Mutta tunnen vain yhtä, joka on: ”Antaisin sinulle hyvänyönpusun mutta olen allerginen kusipäille”.

Pääni ulkopuolella joku ajattelee: ”Pääni ulkopuolella joku

ajattelee: 'Pääni ulkopuolella joku ajattelee.'

Eikä mielipiteesi koskaan mukiloi, vaan kutittaa minua.

Kaikki sormeni ovat rikollisia.

Vain niin kauniita kuin pahin tekemäni asia.

Henkilökohtaista eugenistista tarkastelua.

Kun maailma pidättää hengitystään, minä hengitän sisään.

Olen jokaisen koskaan rakastamasi ihmisen viimeinen henkäys.

Jätän heidän ruumiinsa ja sekoitun tuuleen.

Kun liikun, käännän lehden ylösalaisin, ja muurahainen putoaa sen kärjeltä ja liukuu alas märkää ruohonkortta.

Asetan maahan pieniä lasinsiruja, sillä haluan minua jahtaavien ihmisten tuntevan jäljet allaan.

Minulla ei ole ystäviä, jotka olisivat selvinneet kaikista olosuhteista.

Olen hyvä sängyssä (nukkumisessa).

Katso, kun nukun, ja näe, miten kiittämättömän näköisenä herään.

Katson kattoon ja mietin: "Täältä ei pääse pakoon, ei ole mitään keinoja."

Ja olen aina oikeassa.

Olet kaikki, mitä salaat.

Ja halaan sinua nähdäkseni taaksesi.

Tai ehkä murskatakseni jonkin tärkeän elimen.

Tällainen pelko on pahinta.

Tällaiseen pelkoon kuuluu, että me molemmat unohdamme kaiken.

Tällainen pelko tekee meistä sekavia.

Olemme kummatkin vakuuttuneita siitä, että olemme toisillemme jotain velkaa.

Sen sijaan meistä tulee yksi päämäärätön henkilö.

Eikä minulla tänään ole mitään sanottavaa, ja olen ylpeä päätöksestäni olla yrittämättä keksiä mitään.

Odotan jotain minulle kuuluvaa, oli se mitä hyvänsä.

Niin on parempi.

Olen mittaillut itseäni muutaman viikon ajan, eikä mikään ole muuttunut.

Niin on parempi.

Tunnen itseni pyhäksi.

Jossain avaruudessa leijailee ensimmäinen henkäykseni.

Ja sinusta tulee ihmiset, joita vihaat.

Muistat heidät tulemalla heiksi.

Tai oikeastaan tulet heiksi muistamalla heidät.

Heidän kasvonsa estävät pienten kilpien tavoin muita ihmisiä tulemasta sinulle tärkeiksi.

MITÄ MIETIN JUURI NYT

Mietin, onko edessäni postitoimistossa seisovalla miehellä aavistustakaan, että olen miettinyt, kuinka monta kertaa minun pitäisi lyödä häntä takaraivoon kynälläni, jotta kynä lävistäisi takaraivon ja paljastaisi hänen aivonsa.

KESKUSTELU

Menimme ystäväni kanssa kiinalaiseen lounasbuffettiin. Viereisessä pöydässä oli mies yksinään pyörätuolissa. Hänen kasvonsa olivat liiskatun näköiset, ja hänellä oli lautasellaan riisiä. Hän voihki satunnaisesti kovaan ääneen.

”Perskatti kun on hyvää tavaraa”, ystäväni sanoi ja katkoi nuudeleita hampaillaan.

”Joo”, sanoin. ”Tosin sinun olisi pitänyt kertoa, että ruoka maksaa kymmenen dollaria. Väitit, että maksaisi kuusi.”

Hän naurahti. ”Sori, unohdin.” Hän katsoi ympärilleen: lamppuja, peilejä, tervehtijää, miestä pyörätuolissa. ”Sain yhtä helvetin hyvää ruokaa viimeksi, kun olin Thaimaassa komennuksella.”

”Ai”, sanoin.

Hän nyökkäsi ja hankasi nenäänsä.

Mies pyörätuolissa voihkaisi.

”Joo”, ystäväni sanoi. ”Mutta meininki siellä on ihan sairasta. Jengi panee viisivuotiaita ja sitä rataa.” Hän kääntyi ja

pureskeli ja tarkkaili uudestaan ravintolaa. Hän puhui kuin itselleen. ”Tällaisessa paikassa voisi ihan hyvin kävellä sisään ja panna jotain ipanaa. Niin helppoa. Takahuoneessa” – hän napsautti sormiaan – ”ta-daa, panet viisivuotiasta. Tosin olen ihan varma että ihmiset panevat viisivuotiaita täälläkin. Mutta tarkoitan –”

”Luultavasti”, sanoin palaten keskusteluun.

”Todellakin”, hän sanoi. Hän pisti katkaravun suuhunsa ja pureskeli jonkin aikaa ennen kuin hidasti jauhamistaan selventääkseen: ”Mutta siis tarkoitan, että joo, siellä sitä tapahtuu kaikkialla. Menet samanlaiseen ravintolaan kuin tämä ja – simsalabim! Panet viisivuotiasta.”

Olin jatkuvasti vaikuttuneempi siitä, miten hän käytti taikasanoja samalla kun kertoi, miten helppoa oli panna viisivuotiaita Thaimaassa.

”Thaimaassa sinut käytännössä lähes pakotetaan panemaan viisivuotiasta”, hän sanoi. ”Kuvottavaa touhua.” Hän hytisi ja katsoi haarukkansa kärkeä.

”Joo”, sanoin. ”Täällä täytyy tyliin viedä se viisivuotias ulos ja olla sille mukava ja kysellä siltä sen unelmista ja tavoitteista, saada viisivuotias tuntemaan olonsa mukavaksi. Vittu mitä paskaa.”

Mies pyörätuolissa voihkaisi ja vääntelehti. Hänen pöytänsä vieressä olevasta naistenhuoneesta tuli ulos nainen, joka käveli hänen luokseen.

”Okei Gerald, mennään”, hän sanoi. ”Voidaan lainata elokuva, jos haluat.”

Söin katkaravun ystäväni lautaselta. ”Nuo ovat hyviä”, sanoin.

”Joo, ne on parhaita heti höyrytetyn parsan jälkeen.”

”Oliko niillä Thaimaassa erikseen, tyliin, laarit, joissa luki ’katkarapuja’ ja toisessa ’parsaa’ ja yhdessä ’ipanoita naitavaksi””, sanoin.

”Ei Thaimaassa puhuta englantia, vitun ääliö”, hän sanoi.

Mies pyörätuolissa voihti ja kirkui, kun nainen pyyhki kostealla paperipyyhkeellä riisin ja kastikkeen hänen leualtaan. Riisi putoili pöydälle ja lattialle, rapisi tukahtuneesti kuin sade teltaan.

”Lopeta kiemurtelu, Gerald”, hän sanoi, ”tai ei tule leffaa.”

NIMETÖN

Olen ilmeisesti pölyhiukkanen, koska saan silmäsi jatkuvasti kostumaan ja koska yrität aina päästä minusta eroon, vaikka tulen jatkuvasti takaisin.

HUOMINEN LIEKEHTII, JA MINÄ OLEN KOVIN NUORI

Huominen liekehtii, ja minä olen kovin nuori. Huomenna painan kasvosi vanhan palaneen sillan tuhkaan. Huomenna työnnän vanhan palaneen sillan tuhkaa silmiisi. Huomenna vihaan kaikkia, joista olen kuullut tai jotka olen koskaan tuntenut. Huominen liekehtii, ja minä olen edelleen kovin nuori. Huomenna palaan, ja vaikken olekaan erityisen kostonhaluinen, tökin sormellani kasvojasi toistuvasti, kunnes kynteni painallukset muodostavat kasvoillesi pienten kuunsirppien muotoisia jälkiä. Lopulta painallukseni muodostavat sirppien ympärille pieniä mustelmia, pieniä pilviä. Huominen liekehtii, ja minä olen kovin nuori. Sinun ei tarvitse muistaa sitä, koska aion jatkaa sen toistamista.

TYTTÖNIMEMME

Ensin saan aikaan merkityksellisen hetken elämässäsi ja sitten lopetan kommunikoinnin kanssasi, jotta loukkaantuisit.

Teen sen niin monta kertaa kuin voin.

Voin luetella monta tosiseikkaa itsestäni – kuten osoitteeni, nimeni ja puhelinnumeroni.

Toisinaan luettelen niitä itselleni varmistaakseni, ettei minusta ole tullut joku aivan toinen henkilö.

Useimmiten olen kuitenkin rampa, joka availee ruosteisia riippulukkoja.

Yksikään niistä ei ole auettuaan paljastanut mitään muuta kuin toisen ruosteisen riippulukon.

Aurinko hiipii jälleen sisään ikkunastani.

Se tarkoittaa, että minun täytyy taas näytellä ihmistä.

Se tarkoittaa, että on aika muuttua jälleen ruosteiseksi riippulukoksi.

Ei ole mitään nähtävää eikä ketään kenelle puhua.

Nuku hyvin.

TYKKÄÄN OLLA KIRJASTOSSA

Tänään kirjastossa kävelin erään tuolissa nukkuvan luo. Ravistelin häntä hellästi. Hän katsoi minua kasvojaan peittävien hiustensa lävitse. Laskin käteni hänen otsalleen ja sanoin: ”Lapseni, minä, taivaallinen isäsi, joka rakastan sinua ja puhdistan sinut valitsemieni lampaiden taljoilla, en unohda sinua. Saat tuntea iankaikkisen rakkauteni. Voisinko myös lainata 80 senttiä, jotta voisit ostaa sipsejä tuosta automaatista?”

NEUVOJA

Käteltyäsi jotakuta kannattaa sanoa: ”Viimeinkin. Olen aina halunnut koskettaa toista ihmistä.”

Katsellessasi hajamielisesti kättäsi kannattaa myös sanoa: ”En tule enää koskaan olemaan puhdas.”

YKSITYISKOHTA MATKALTA SUPERMARKETTIIN

Eilen menin supermarkettiin ostamaan elintarvikkeita. Elintarvikkeiden ostaminen kammoksuttaa minua, koska se on aina samanlaista. Ostan samat asiat. Kävelen samaan suuntaan. Syön samoja juttuja ja jätän pakkaukset samoihin paikkoihin. Näytän myös sukupuolielimeni samoille myyjille.

Lainasin ystäväni autoa ja ajoin supermarkettiin. Nappasin kärryt ja menin ostoskäytävälle. Syön paljon hedelmiä, joten aloitan yleensä hedelmäosastolta. Lisäksi sumuttimien ääni rauhoittaa minua sopivasti, niin etten saa kohtausta ja kuole lattialle jonkun Gameboyta pelaavan lapsen eteen samalla, kun hänen äitinsä ylivivivaa asioita ostoslistaltaan.

Yksi asia, jota vihaan supermarketeissa, on tunne siitä, että kaikki katsovat minua. Minusta alkaa tuntua siltä, että olen vaikeasti vammaisen, että minua siedetään, koska pelätään, että menetän malttini ja satutan jotakuta.

Menin hunajamelonihyllylle ja katselin hunajameloneita. Tarkastelin niitä ja otin yhden käteeni. Haistoin sitä ja päätin, että otan sen.

”Olet minun”, sanoin hunajamelonille. ”Älä vastustele. On helpompaa, jos tulet vain mukaani. Annan sinulle kodin, ja

alat vähitellen rakastaa minua. Alat kutsua minua isäksi. Rentoudu ja ota ihan iisisti, niin sinuun ei satu.”

Pistin hunajamelonin kärryyni ja menin avokadohyllylle. Joku keski-ikäinen nainen veti niin ikään kärryinsä avokadohyllylle, ja seisoi siinä katsellen hedelmiä. Kosketin yhtä, se oli pehmeä.

Nainen kysyi: ”Ovatko ne hyviä tänään?”

Sanoin: ”En tiedä, minä – ”

”Yleensä ne ovat pehmeitä”, hän sanoi ja kokeili yhtä sormellaan.

”Niin kuin minun henkeni”, sanoin.

Hän otti yhden ja käveli pois, tein samoin. Menin kuiva-hedelmäosastolle ja näin pakkauksen jossa luki: ”Island Mix”.

”Purjehdi kanssani pois”, sanoin ja pistin naama peruslukemilla pakkauksen kärryyni.

Työnsin kärryn seuraavalle käytävälle ja törmäsin melkein kahteen tyttöön, jotka olivat kahdestaan ostoksilla. Ajatus heidän ohitseen kävelemisestä tuntui epämiellyttävältä, joten seisoin heidän takanaan ja teeskentelin tutkivani hyllyjen tuotteita. Huomasin, että tunnetun tuotemerkin murot olivat kaksi kertaa kalliimpia kuin normaalit.

Käännyin takanani olevan vanhan naisen puoleen ja sanoin: ”Helveti, tsekkaa miten vitusti säästäisi jos ostaisi näitä. Vittu, älyttömin näkemäni diili.”

Edessäni olevat tytöt jatkoivat matkaansa. Tulin ajelehtineeksi vähitellen heitä lähemmäs. Olimme valitettavasti valinneet saman reitin samaan aikaan. Siitä tuli tosi viihteellistä.

Kumpi murtuu ensin, ajattelin.

Oli kaksi vaihtoehtoa.

Sen sijaan, että olisin tappanut heidät, menin kuitenkin viereiselle käytävälle ja käännyn sen jälkeen toiseen suuntaan välttääkseni kohtalokkaan kohtaamisen.

Olen nerokas, ajattelin.

Tarkistin leipäosaston. Tartuin limppupussiin ja huomasin, että pussi oli revennyt. Pistin sen äkkiä takaisin ja katsoin ympärilleni tarkistaakseni, ettei kukaan ollut nähnyt eikä siten voisi syyttää minua. Takanani oli vanha mies.

Ota rauhallisesti, ajattelin. Ei hän mitään nähnyt. Kaikki on hyvin. Jos hän alkaa puhua, tönäise hänet nurin ja hakkaa hänen päätänsä lattiaan, kunnes hän hiljenee. Kukaan ei saa minua kiinni. Ei vittu ikinä.

Vanha mies tuli luokseni ja kysyi: ”Anteeksi, mutta missä sellerit ovat?”

Vedin taskustani perhosveitsen, työnsin sen hänen silmäänsä ja kiljuin hänen kuolevalle ruumiilleen.

No, en oikeasti tehnyt niin. Valehtelin. Olen pahoillani.

Osoitin kohti vihannesosastoa ja sanoin: ”Selleri on tuolla päin.”

Hän sanoi jotain tyyliin: ”Saamari, vihdoinkin täällä saa vastauksia.”

Samalla käytävällä leipien kanssa oli myös maapähkinävoita. Tämä estää minua kuolemasta, ajattelin, ja pistin purkillisen kärryyni.

Menin pakasteosastolle ja katselin pakastevihanneksia. Halusin herneitä. Löysin herneitä. Siellä oli monia erilaisia pusseja. Yhdessä pusseista luki: ”Hienoja herneitä.”

Ei, ajattelin. Suuntasin surullisen hymyn lattiaa kohti, kun potkiskelin laatoitusta hajamielisesti. Nuo herneet eivät ole minulle. En ole niiden arvoinen. Ehkä jonain päivänä, mutten tänään. Ei hienoja herneitä. Vain tavallisia herneitä. Pysyn nöyränä. Hienot herneet saavat aina kuvittelemaan liian suuria. Se on pohjaton suo.

Olin palaamassa kärryilleni pussillinen tavallisia herneitä kädessäni, kun huomasin käytävän päässä jonkun kulkevan kärryjeni ohi.

Antaa mennä, kusipää, ajattelin. Yritäpä varastaa kärryyni. Antaa mennä. Annetaan kohtalon ratkaista.

Hän käveli lähemmäs kärryjäni.

Ei jumalauta, ajattelin. Ei ju-ma-lau-ta. Näin ihan liikaa vaivaa tuon kärryn täyttämiseksi, sinä et sitä varasta. Vittu kuolleen ruumiini yli.

Aloin riisua takkiani mutta rauhoituin, kun hän käveli ohitseni ja hymyili.

Onnenpekka. Moukantuuria, paskiainen. Joku vitun enkeli taitaa suojella sinua. Seuraavaan kertaan. Jumala ei voi aina nähdä kaikkea.

Käytävän päässä oli toinen täysi kärry. Harkitsin hetken ottavani sen. Olen aina halunnut varastaa täyden ostoskärryn ja työntää sen jonnekin muualle. Kukaan ei osaisi odottaa sitä. Se pilaisi heidän päivänsä täydellisesti. Kova työ valuisi hukkaan. Poissa, tiessään. Suru.

Menin mehuosastolle ja huomasin omenamansikka-banaanimehun.

Vittu kyllä, ajattelin. Bileet. Tämä on tehty minulle. Ansaitsen tämän. On tullut aika hemmotella itseäni. Tämä tuo iloa elämäni. Tämä on minulle.

Kuulin jonkun takanani kävelevän sanovan: ”Sanoit tarvitsevasi tätä helvetin selleriä, nyt tässä on sitä, ja sanot, ettet tarvitse sitä. Mitä helvettiä? Juu vai ei? Koita nyt jumalauta päättää.”

Nainen vastasi: ”Hiljempaa, Harold.”

”Joo, hiljempaa Harold”, sanoin, vedin esiin haulikon ja ammuin pääni tohjoksi pitkin muropaketin kylkeä, jossa oli kuva surffaavasta kengurusta.

No joo, en tehnyt niin. Valehtelin taas. En valehtele enää.

Pistin mehun kärryyni ja menin kassalle.

Kassakundi kysyi, miten minulla menee.

Sanoin: ”Mahtava olo – kuin olisin vetänyt heroïinia ja kolme tyttöä imisi kulliani.”

Hän iski ostokseni kassaan.

Sanoin: ”Annan viisikymmentä dollaria, jos hakkaat pääni poikki kirveellä.”

Hän kysyi haluaisinko kassin maitogallonalleni.

”Sinä olet maitogallonani, beibi”, sanoin.

Hän sanoi: ”Älä ole tuollainen vitun kusipää.”

Pyysin anteeksi.

Sitten lähdin kaupasta.

Ajaessani kotiin kuulin radiosta laulun. Laulussa tyyppi lauloi: ”Oon niin koukussa suhun.”

Tämä biisi olisi siisti vain, jos se kertoisi metamfetamiinista, tai ehkä kakusta, ajattelin.

Sitten suljin radion.

GENITAALIMUTILAATIO

Ala-asteella eräs luokkalaiseni kiinnitti teroitettua lyijykynän yhteen niistä vaaleanpunaisista suorakulmaisista pyyhekumeista ja asetti sen yhden toisen penskan tuolille. Se toinen istui sen kynän päälle ja kynä lävisti sen kivespussit. Se kertoi meille siitä seuraavalla viikolla, kun palasi kouluun. En saanut tilaisuutta kysyä siltä, että putosiko toinen tai molemmat kivekset ulos (opin vasta myöhemmin, että pallit ovat kiinni jossain).

OSITTAINEN LISTA TÄMÄNHETKISISTÄ TUNTEISTANI

Ryppyinen hot dog pyörimässä lämpölampun alla bensa-
asemalla.

Sähkölangalle heitetty kenkäpari.

Keuhkosyöpäisen vanhan miehen ysköksen haju käsissä.

Jokin liitutaululle kirjoitettu ja sitten pyyhitty tärkeä juttu,
josta voi edelleen saada osittain selvää.

Vastapaskottu vaippa, jolle on ripoteltu kourallinen
strösseleitä.

Ei yhtään mitään.

HIEKKALINNA

Sinä ja minä rannalla, jonka hiekka on jauhettua luurankoani. Teen hiekkalinnoja pirstoutuneella muovikämpärillä. Tulen sisälle ruumiiseesi ja oksennan mustia, suurivatsaisia muurahaisia verenkiertoosi. Yskit mustat muurahaiset ulos, ne uppoavat luurankoni tomuun. Hiekka on luurankoni, ja yskäsi tekee siihen pyörteitä. Nelinkontin, nesteeseeni kuolleena, käyttäydyt halujeni mukaan.

AION POTKAISTA KASVOJASI JA SITTEN SUUDELLA NIITÄ

Aion potkaista kasvojasi ja sitten suudella niitä. Olen harjoitellut hyppypotkujani joka päivä. Olen harjoitellut hyppypotkujani ainakin kolme neljä kertaa päivässä. Se tarkoittaa, että olen hyppypotkinut enemmän kuin ihmiset keskimäärin. Se tarkoittaa, että kun hyppypotkaisen kasvojasi, huomaat taatusti potkun voiman. Se tarkoittaa, että kun hyppypotkaisen kasvojasi, ei ole yhdentekevää, kuka sinua potkaisee. Hyppypotkaistuideni kasvojasi aion suudella niitä. Suudelmia tulee olemaan lukuisia, niin paljon, että sinua alkaa lopulta ärsyttää ja hiukan pelottaa. Suudelmani vaikuttavat mielipuolisilta. Eikä minulla ole edes tunteita suudellesani kasvojasi. Suutelen vain. Suutelen kasvojasi toistuvasti. Pääasiassa poskien tienoille mutta joskus nenälle, joskus otsalle. Joskus suuni on auki. Joskus etuhampaani tulevat koskettamaan vahingossa ihoasi. Ja lupaan avata silmäni näyttääkseni mielestäsi vakuuttavammalta, jos niin tapahtuu. Kun tunnet hampaiden kosketuksen ja avaat silmäsi, ovat minun silmäni jo auki. En kuitenkaan aio lopettaa kasvojesi suutelemista. Pyyntösi evätään. Seuraavana päivänä herää tyyny vasten kasvojasi, vasten hyppypotkittuja ja väkivaltaisesti suudeltuja kasvojasi. Niihin sattuu. Kosketat kasvojasi ja tunnet, kuinka niihin sattuu. Harjoittelen hyppypotkujani – suutelen jo aika hyvin. Tulet saamaan yhden

edellisistä ja monta jälkimmäistä. Olet merkityksetön, et ole kukaan. Olet murunen navassani. Olen maailmankaikkeutesi.

EN TIEDÄ MISTÄÄN MITÄÄN
ENKÄ VÄLITÄ MISTÄÄN
JA OLISI KAI PARAS VAIN ISTUA
PUUTARHATUOLISSA JA KUOLLA

Videokuvaa kasvojasi ja anna niiden valvoa untasi.

Piirrä kuva itsestäsi ja syö se.

Älä anna kulttuurin koskettaa itseäsi.

Älä omista mitään.

Älä kadehdi ketään.

Teippaan suusi ja hakkaan päätäsi seinään.

Nyt on täydellinen hetki saada täydellinen idea. Ja päinvastoin.

Anna sen mennä.

UGANDALAINEN HUORA

Jonkin aikaa sitten vanha kämppikseni antoi sotilaskaverinsa muuttaa luokseen. Typpi muutti ja löhösi kolme kuukautta sohvalla ja tuijotti televisiota. Söi perunalastuja ja katsoi kaikki päivät saippuaopperoita. Juteltiin eräänä iltapäivänä. Hän puhui Ugandasta, oli ollut siellä komennuksella. Hän sanoi: ”Joo, siis jos huora tulee siellä raskaaksi, hänet pistetään syömään vauva heti sen synnyttyä.” Minä sanoin: ”Olisipa minun äitini ugandalainen huora.”

NÄYTELMÄ KAHDESTA IHMISESTÄ

Kahdesta vierekkäisestä talosta ilmaantuu kaksi miestä. He kävelevät pihanurmikkojensa yli ja seisahtuvat metrin päähän toisistaan. Toisen pihalla oleva valonheitin loistaa. Ilmassa tuntuu kesän päättyminen.

ERÄS: Hauska nähdä sinua. [*hymyilee*]

TOINEN: [*hymyilee myös*] Joo, niin sinuakin.

Molemmat kurkottavat taskuihinsa. Katsovat toisiaan silmiin. Asettavat hitaasti ja huolellisesti mustakahvaiset pihviveitset toistensa kurkuille.

ERÄS: Luulen että kesä on tainnut loppua. Tunnen viilentymisen.

TOINEN: Niin minäkin. Aion pian sulkea ikkunani.

ERÄS: Niin, kun alkaa viiletä, on parasta sulkea ikkunat. Talo pysyy siten lämpimänä.

TOINEN: Kiitoksia neuvoista. Olet hyvä ystävä. Toisin kuin aurinko, joka on nyt kauempana.

ERÄS: Kiitos, yritän olla. Minulle tulee siitä hyvä olo.

TOINEN: Kun katselen itsestäni otettuja valokuvia, oloni tuntuu hyvältä. Toisinaan on hyvä tietää, että olen joskus ollut toisenlainen ihminen.

ERÄS: Minua kuvat pelottavat. En anna ihmisten ottaa itsestäni kuvia.

TOINEN: Kiitos kun kerroit. Nyt tiedän sinusta enemmän.

ERÄS: Eipä kestä.

TOINEN: Olen onnellinen, että saan elää naapurissasi. Olet nöyrä. Se saa minut tuntemaan oloni vahvaksi, koska voisin hakata sinut kuoliaaksi etkä sinä vastustaisi. Sanoisit: ”Eipä kestä.”

ERÄS: Käytät hyväksesi nöyryyttäni ja ystävyyttäni.

TOINEN: Jos et leikkaa nurmikkoasi säännöllisesti, ötökät ja eläimet valtaavat sen.

ERÄS: *[huokaa kovaäänisesti]* Tiedän.

Lehti leijailee heidän välistään. Eräs työntää hieman veistään. Se nirhaisee suonta toisen kaulalla.

ERÄS: Hauska nähdä sinua.

TOINEN: Joo, sinua myös. Olemme tainneet sanoa tämän ennenkin.

ERÄS: Kun en näe sinua pitkään aikaan, alan ajatella, ettei

sinua ole enää olemassa.

TOINEN: Äh, tuo on ihan hölmöä.

ERÄS: Olin vilpítőn, ja nyt sinä loukkasit minua. Voisit aivan yhtä hyvin hakata minut kuoliaaksi, koska nyt olen pelkkä nolla.

TOINEN: Kyllä, käsivarteni ovat vahvat. Myös leukani ovat vahvat. Voisin syödä ruumiisi kuoltuasi, luineen päivineen. Vaimoni sanoo, että voisin syödä vaikka kiviä. Toisinaan hän pistää kiviä suuhuni kun nukun ja liikuttaa leukaani ylös ja alas kokeillakseen ajatustaan. Olen yleensä hereillä, mutta teeskentelen nukkuvani.

ERÄS: Olet hyvä ihminen ja hyvä aviomies, ja sinua on hyvin hauska tavata.

Seuraa tauko, jonka aikana molemmat miehet koettavat salaa työntää veitsiä syvemmälle, molemmat kiinnijäämistä ja kosta peläten. Auto ajaa ohi, jatkaa alas katua ja lakkaa pian olemasta.

ERÄS: Viime viikonloppuna olin tekemässä ruokaa, kun ovikelloni soi. Jähmetyin. Sitten se soi uudestaan. Pistin pääni kaasulieden ylle ja pidin silmiäni auki. Ovikello soi jälleen. Silmäripseni sulivat kasvoihini ja kasvoni tuntuivat kireiltä. Seisoin siinä, kunnes ovikello lakkasi soimasta. Seisoin siinä, kunnes saatoin taas rauhoittua. Ovikelloni soiminen tarkoittaa, että kaikki haluavat tappaa minut ja kaikki kaupunkilaiset ilmoittautuvat vapaaehtoisiksi tappamaan minut, jotta kaupungista tulisi parempi paikka. Tiedän sen. Toisaalta haluan auttaa kaupunkia mutta luonnollisesti pelkään kuolemaa. Erityisesti pelkään, että kuolen jollain

kamalalla tavalla, esimerkiksi niin, että minua lyödään baseball-mailalla lukuisia kertoja. Itse asiassa uskon, että juuri siten kaupunkilaiset haluavat tappaa minut. Luulen, että he kaikki lahjoittaisivat mieluusti rahaa yhteisen baseball-mailan hankintaan, sillä lailla olisi halvempaa tappaa minut.

Jäätelöauto ajaa ohi, ja sen melodia muuttuu epäviireiseksi.

ERÄS: Pidän jäätelöstä. Olisin ostanut vähän jäätelöä, mutta jos olisin syönyt jäätelöä, en voisi syödä päivällistä, ja vaimoni, jollaista minulla ei ole, tappaisi minut, koska hän olisi laittanut jotain hienoa ruokaa. Lyönpä vaikka vetoa.

TOINEN: Minäkin pidän jäätelöstä. Mutta toisinaan pelkään, että syödessäni tötteröä jäätelöä menee hampaassani olevaan reikään ja hampaani mädäntyy ja muuttuu harmaaksi ja putoaa jäätelötötteröön ja minä syön sen, koska luulen sitä pähkinäksi. Muuten pidän kyllä jäätelöstä. Paljon.

ERÄS: Toisinaan katselen, kun uit altaassasi myöhään illalla. Tiedän, että luulet altaasi olevan piilossa, koska se on pihasi nurkassa ja puiden alla, mutta näen sen silti. Kiipeän takapihan puuhun ja istun katsomassa, kun sinä ja vaimosi uitte. Hän näyttää kivalta hiukset märkinä ja taakse vedettyinä. Sinäkin näytät kivalta. Mutta hänen tapansa näyttää kivalta vaikuttaa kivemmalta kuin sinun tapasi näyttää kivalta. Onko tässä järkeä?

TOINEN: *[vetää veistään hitaasti sahaten iholla, niin että terälle valuu hieman verta]* Kyllä siinä on. Siinä on järkeä monestakin syystä. Ensinnäkin, koska minusta tuntuu samalta katsoessani vaimoani ja toiseksi, koska olen miettinyt, miksi puussani on joka ilta uimassa ollessani valtava kissa, joka näyttää sinulta. Kiitän sinua asian selventämisestä. Sanoessani ”monestakin

syystä” tarkoitin kahta. Olen nyt kertonut nuo kaksi syytä, ja työni on tehty.

ERÄS: [*nielaisee, veri kaulalla valuu hikinorojen piirtämiä reittejä pitkin*] Erään kerran, kun olin puussa katselemassa teitä kahta, otin mukaani popkornia ja hoin: ”Mennään eläviin kuviin Betty”. Vaikka tiesin, ettei kyse ollut elävistä kuvista, ja vaikka ”elävät kuvat” on anakronismi enkä tunne ketään Betty-nimistä.

Eräs kääntää terää hitaasti ja juoksuttaa sitä toisen kaulaa pitkin, kunnes terä osoittaa suoraan aataminomenaan.

TOINEN: Vaikka sinulla on mielikuvitusystäviä ja syöt popkornia puussa, hyväksyn sinut silti ihmisenä.

ERÄS: Kiitos. Mutta anteeksi, olen ollut itsekäs. Kerro itsestäsi. Haluan tietää sinusta kaiken.

TOINEN: No, eilen illalla kuorin omenaa ja leikkasin vahingossa sormeeni. Seisoin siinä katsellen haavaa. Se näytti violetilta keittiön valossa. Seinällä oli tuhatjalkainen, joka tuijotti minua. Tuijotin takaisin, aina aamuun asti. Siihen mennessä omenaa peittivät jo kärpäset. Muutaman minuutin välein nostin omenaa nähdäkseni niiden lentävän pois. En ole kuningas – katselen vain valtakuntaa.

Eräs siristää silmiään. Jänis juoksee heidän pihojensa poikki. Jänis menee pensaaseen. Pensas on tuhatkätinen äiti.

TOINEN: Viileys saapuu.

ERÄS: [*melkein nauraa*] Tiedän, tunnen sen.

TOINEN: Se on ainoa keino.

ERÄS: Kyllä.

Taivas on nyt tummansininen. Valonheitin talon edustalla on täynnä ötököitä. Miehet laskevat veitsensä ja kävelevät takaisin nurmiensa poikki kengät kostuen. He tuntevat viileyden. He sulkevat ikkunansa. He heristävät itselleen hiljaa nyrkkejään. Numerot heidän kelloissaan liikkuvat. He katselevat – varmistaakseen, että asiat liikkuvat ja muuttuvat. He näkevät toisensa uudestaan ja uudestaan.

LIIKENNETURVALLISUUSVIRASTOSSA

Odotellessani virastossa uuden ajokorttini tulostumista eräs rattaita työntävä rouva käveli sisään. Samassa huomasin seinällä kyltin, jossa luki: ”Ei ruokaa tai juomia.” Käännyin rouvan puoleen ja osoitin hänen lastaan. ”Anteeksi rouva, lukekaa kyltti”, sanoin. Sitten tajusin, ettei hän aikonut syödä lasta, hän vain hoiti sitä tai jotain. Mutta eihän sitä koskaan tiedä.

PITELE KÄDESTÄ JOTAKUTA, JOKA VIHAA SINUA

Ylistäminen on ensimmäinen askel kohti kuolemaa.

Älä katso minua.

Seuraavan kerran, kun synnytät minut, aion käpertyä kokoon ja kuristaa sinut ennen kuin olen kokonaan ulkona.

Rohkaisen sinua myös tekemään kallostani suihkusuuttimen.

Rohkaisen sinua myös nauttimaan suihkusuuttimesta.

Etsin jotakuta, jonka kanssa viettää aikaa.

Mutta minulla ei ole varaa liian moniin tervehdyksiin.

OLONI MAAPALLOLLA OLISI PAREMPI,
JOS ET OLISI TÄÄLLÄ

Minun olisi pitänyt pitää alusvaatteita tänään. Minun olisi pitänyt soittaa satunnaiseen numeroon ja pyytää heitä tulemaan tänne tänään. Minun olisi pitänyt leikellä sanomalehti ja tehdä uusia uutisia tänään. Minun ei pitäisi edes myöntää, että tänään on tänään. Minun pitäisi ostaa pienoismalliauto ja koota se ja pistää se vessanpönttöni ja paskantaa tänään sen päälle. Minun pitäisi kehittää oma uskontoni tänään. Minun pitäisi puhdistaa saappaani. Minun pitäisi kaivaa pois pohjallisten uriin kertynyt maa ja tehdä siitä itseäni esittävä mallinukke. Minun pitäisi muistaa, että kuolen tänään. Ei niin, että kuolisin tänään, mutta täytyy muistaa tänään, että kuolen. Minun pitäisi ottaa itsestäni kuva varmistaakseni, että olen tänään aito. Minun pitäisi varmistaa.

TEEN MUOTOJA

Revittyäni sinut kahtia teen jäännöksistäsi muotoja, tislaan suolan ruumiistasi ja tapan sillä paremman puoliskosi kasvit, heitän kivillä patsastasi, unohdan kaiken, mitä sinusta tiedän.

Olen tehnyt sätkynukkeja kivuliaimmista peloistani ja pakottanut ne sotaan, niiden veri on ruokkinut maan ihoa ja kasvattanut tantereen seuraavalle sodalle.

Ne tulevat taas erilaisissa muodoissa ja toistavat samoja asioita. Ne tulevat taas ja repivät minut kahtia.

MINÄ OLEN DIKTAATTORI

Eilen rakensimme yhdessä peitosta ja sohvasta ja muutamasta tuolista linnoituksen.

Linnoitus pysyi juuri ja juuri pystyssä.

Veimme sinne muropakkauksen ja nauroimme, koska oli hauskaa olla piilossa.

Pistimme muropakkauksen kiertämään ja söimme siitä vuorotellen.

Kerroit hauskan vitsin samalla kun söin, ja sylkäisin tarkoituksella muroja linnoituksemme lattialle.

Vitsi oli: ”Olen raskaana.”

Pyyhkäisin murot järjestykseen ja takaisin pakkaukseen.

Linnoituksessa tuli todella kuuma, ja hiki helmeili suusi ympärillä.

Pistin sormeni huulillesi ja tein pienen tuulilasinyyhekijäliikkeen.

Tein sen melko kovaa.

Sitten oli hiljaista.

Muropakkauksen kyljessä oli peli, jossa etsittiin sanoja. Pelasimme sitä, ja minä löysin kaiken paitsi ”murot”, ”virtahevon” ja ”onnellisen”.

”Tyynysota”, sanoin.

Sitten löin sinua kasvoihin tyynyllä.

Sinä nauroit.

Minä sanoin: ”Jos poliisi tulee, älä kerro, että löin sinua tyynyllä. Sano heille, että kaaduit, tai rikon kuuman hehku-lampun suuhusi.”

Ilmeesi oli pelokas.

”Kunhan vitsailin”, sanoin, ja me nauroimme, koska hetken luulit, että aion oikeasti polttaa suusi.

Nauroin kovaa, suu niin auki, että näit hampaani.

Sitten kieriskelimme linnoituksessa ja nauroimme lisää.

Linnoitus hajosi jatkuvasti, ja sinä korjasit sitä jatkuvasti.

Olit hyvä korjaamaan sitä.

Päätimme, että vapaus olisi vaarallista linnoitus-utopiassamme, joten tarvittaisiin jonkinlainen poliittinen järjestelmä.

Sanoin plutokratia, mutta sinä puolestasi ehdotit diktatuuria ja minä sanoin nopeasti: ”Minä olen diktaattori.”

Sinä kohautit olkiasi ja sallit sen, koska minä olin diktaattori, ja jos vittuilisit minulle, se olisi loppusi.

Ensimmäinen tehtävämme oli säätää kaikkien ei-toivottujen elementtien poistaminen.

Loimme kuolemanleirit.

Yhden jokaiselle.

Tapoimme jokaisen.

Hävittämisen jälkeen sinua alkoi nukuttaa, ja asetuit linnoituksen lattialle makaamaan ja nukahdit.

Laitoin käteni vatsallesi, ja se oli lämmin.

Söin kourallisen muroja ja vedin taskustani kasan muovipusseja.

Laitoin pussit lattialle ja istuin hajareisin päällesi.

Työnsin etu- ja keskisormeni suuhusi kieltäsi pitkin.

Sormeni tuntuivat lämpimältä sisälläsi.

Vatsani ja nivuseni kiristyivät.

Sinä jatkoit hengittämistä, ja minä pistin suuni suutasi vasten ja sanoin: ”Minä olen diktaattori.”

Sitten laitoin koko käteni suuhusi ja aloin työntää sitä kurkkuusi.

Kurkkusi oli tiukka ja sileä.

Kovenin.

Pidin käteni kapeana.

Karvat kädessäni ja ranteessani painuivat kiinni ihooni, ja käsivarteni sai kurkkusi pullottamaan.

Vedin käteni ulos sydämesi kädessäni.

Pistin sen muovipussiin.

Jatkoin samaan malliin muiden elintesi kanssa, ja rintasi ja vatsasi painuivat sisään ja rypistyivät.

En löytänyt etsimääni.

Istuin alas ja kosketin jokaista pussia, halusin nähdä kaikki pienimmätkin solut, jotka pumppasivat sinuun elämää.

Halusin viedä jokaisen elimen kylpyhuoneen viemäriin ja pyyhkiä veren pois ja seurata uria sormillani, vetää läpät taakse ja tunkea sormeni valtimoihin.

Haistaa niitä.

Tunnustella niitä ja saada tietää, miten ne pitävät sinua elossa niin että voit hymyillä tai sanoa jotain ärsyttävää.

Sitten ajattelin täyttää lehtipuhaltimen nauloilla ja tappaa

jokaisen elimen.

Voisiko nauloilla täytetyllä lehtipuhaltimella tehdä niin, mietiskelin, tappaisiko nauloilla täytetty lehtipuhallin elimiä.

Tiesin, että ruumiisi sisällä oli jotain muuta.

Työnsin käteni vatsasi ihoon kuin sukeltaisin.

Sitten vedin syrjään kaksi läppää ja paljastin sisuksesi.

Sisällä oli mustaa vettä ja lehtiä ja oksia ja pieniä vedessä hyppeleviä ötököitä.

Musta vesi valui tyhjiin ja paljasti pienen ruumiin.

Käsivarret olivat kehittymättömät kuin höyhenettömät siivet, ja pää muistutti linnun kalloa.

Se oli jo kuollut, kun kauhoin sen ulos.

Toisinaan jokin on vain pakko vapauttaa ympäristöstään, jotta se voi kuolla.

Otin ruumiin syliini ja jätin linnakkeen hengityksesi onton äänen huomaan.

Hikinen paitani tarttui mahaani.

Toin ruumiin ulos ja asetin sen kujalle, jolla pesukarhut elävät.

Oli jo pimeää.

Pyyhin käteni housuihini.

”Minä olen diktaattori”, sanoin.

AIKA KUOLLUT LEIJONA

Tänään kävelin kirjastoon kengät jalassa mutta ilman sukkia. Kirjastoon saapuessani kantapääni ja varpaani vuotivat verta. Kirjasto oli suljettu. Otin kengät pois ja istuin hetkeksi portaille. Sitten kävelin kadun toisella puolella olevalle huoltoasemalle ja ostin kahvia, otin muutaman lautasliinankin. Istuin jalkakäytävän reunalle, join kahvini ja käärin lautasliinansuikaleita verta vuotavien varpaideni ympärille. Tuuli puhalsi tahraisiin liinoihin ja liinat hulmusivat. Ne olivat minun lippujani, ja istuin kiveyksellä kuin hyvin vanha leijona, jolla on harmaita karvoja naamassaan ja joka ei ole varma, onko enää edes tarpeeksi nälkäinen tappaakseen jotain.

PIKNIK

Lukiossa minut kutsuttiin piknikille rauhoitetulle metsä-alueelle. Puolivälissä matkaa tajusin, että olin unohtanut ostaa viemisiä, joten pysähdyin tien viereen ja nappasin mukaani kuolleen pesukarhun. Nostin sitä hännästä. Karvat ja nahka luisuivat irti, ja raato putosi takaisin maahan. Sen perseestä ryömi ulos toukkia. Jätin pesukarhun sinne, mistä sen löysinkin, ja vein piknikille sen sijaan hyväntuulisen keskustelutaitoni.

EILEN

Eilen kävelin Chicagon poliisilaitoksen koulutuspäämajan ohi. Kolme poliisia käveli jalkakäytävällä, ja yksi heistä elehti toisille kuin pesisi ikkunaa. Kuulin hänen sanovan: ”Joo, se kaveri sanoi tyyliin: ’Mikä tuo ääni on?’ ja minä sanoin: ’Rauhoitu, pistän aivosi takaisin.’”

LYÖN HYMYNI HYMYÄSI VASTEN

Ja täytän suuni mudalla ja pistän katkenneita keppejä mutaan, ja sillä välin, kun katsot televisiota, puren sinua ja ruhjon käsivarsiasi ja jätän nimeni ja osoitteeni ruhjeiden viereen, jotta ihmiset tietäisivät, keneltä sait ne.

Ja kiipeän puihin ja katson peltojen yli, ja oloni on ihan hyvä syödessäni yksin karkkia jossain huoneessa, eikä minulla ole mitään ideaa, ja toisinaan syljen jalkakäytävälle ja katselen miten muurahaiset syövät syljen.

Ja nauran melkein kaikelle, ja sisäelimesi ovat napanuorani, ja napanuorani on palanut umpeen, ja minä nauran, nauruni on minun napanuorani.

Ja minä pitelen kättäsi mutta olen värittänyt kämmeneni violetilla tussilla, joten näyttää ihan siltä kuin kätesi olisi mustelmainen.

Ja minä lyön hymyni hymyäsi vasten enkä muista mitään, mitä tänään tapahtui.

Ja tykkään muhinoida otsasi uurteiden kanssa silloin, kun rypistät minulle otsaasi.

Ja haluan jonkun ajattelevan kolmen sekunnin ajan, että olen mahtava.

Ja masturboin vessanpönttöön ja katselen, miten klöntit kelluvat kuin aaveet.

Ja tein kädestäni sairaalan ja mudasta jäljennöksen sydämestäsi ja nyt aion parantaa sen.

Ja häpeän pitkiä aikoja tietämättä miksi, ja vessanpönttöni reunoilla on paljon häpykarvoja, ja alan tuntea oloni ylivostetuksi ihmiseksi.

Ja olen päätön lintu puiston kylmällä, märällä nurmikolla, ja tänään minuutit ohittavat minut paraatimaisen hitaasti ja välinpitämättömästi lipuen.

Ja pidän vain asioista, jotka on hakattu kuoliaaksi ja sitten herätetty henkiin.

Ja löin pääni seinän läpi ja nukahdin seisaaltani.

Ja haluan rikkoa kaiken omistamasi ja istua rikkonaisten esineiden äärellä ja odottaa sinun palaavan, ja kun palaat, olla tyyliin: ”Joo, minähän sen tein, kuinkas menee?”

Ja toivon, että elät sata vuotta, koska silloin sinulta menee sata vuotta kuolla.

Enkä koskaan tervehdi ketään, elleivät he tervehdi ensin minua, ja toisinaan näyttelen niin kilttiä, että se pelottaa ihmisiä.

Ja nauran niin kovaa, että kasvoni näyttävät rumilta mutta

selväpiirteisiltä, niin kuin paljon treenaavan vanhan naisen vatsa.

Eikä minulla ole naamaa, pääkallollani on akne.

Ja pistän pääni akvaarioon ja annan kultakalojen suudella poskiani ja uida ripsieni välistä enkä ota itseäni vakavasti.

Enkä halua vakuuttaa sinua mistään.

Ja toivon, että joku lukee tämän ja tekee itsemurhan.

Ja pistän käteni selkäni taakse ja pyydän sinua lyömään minua ja sanon: ”Lyö minua, jooko, jooko, jooko.”

Ja makaan matollasi niin kauan, että luulet minun jäävän siihen ikuisesti, mutta nousen lopulta ylös ja näen painauman matossa ja tulen mustasukkaiseksi ja sanon: ”Minua ei enää tarvita täällä.”

Ja olen ollut häpeän aihe kaikille tapaamilleni ihmisille, ja vihollisenikin tulevat häpeämään minua.

Ja olen asunut monissa eri paikoissa enkä voi saada ystäviä, sillä en osaa muodostaa tunteita.

Ja minä olen idiootti, ja hiuksiisi tarttunut lumi tuoksuu vereltä.

Ja kun nenääni kutittaa, raavin sitä jalkakäytävään talosi edessä, ja kun nenääni ei enää kutita, katson taloasi ja tunnen itseni surkeaksi ja yksinäiseksi.

Ja jos sinä olet hiljaa, nojaudun puoleesi ja pistän suuni

kaulallesi ja sanon epätoivoisia asioita, joita todella tarkoitan, ja minä olen meistä se, jolla on granaattisydän.

Ja tykkään pillimehuista.

Ja tykkään poimia omenoita puista ja syödä niitä samalla, kun katselen hikisen paitasi alta näkyvää rintasi syrjää.

Ja vedän ruohoa maasta ja heitän sen ilmaan.

Ja olen hiljaa, kun sinä nukut, ja puhallan pieniä henkäyksiä hiuksiisi ja ajattelen: ”Nyt siellä myrskyää, ja minä sain sen aikaan.”

Ja vaikuttaa siltä, että jokaisena hengissä olemiseni hetkenä yritän saavuttaa taas jonkin kauan sitten tapahtuneen hyvän ja kävelen takaperin nähdäkseni, josko tuo hyvä tulisi takaisin ja yrittäisi hypätä selkääni, jotta voisin kantaa sitä.

Ja tykkään kantaa sinua selässäni, koska hikinen vaginasi tuntuu hyvältä minua vasten.

Ja olen tila polviesi välissä, kun puristat ne yhteen.

Ja tuijotan itseäni harjatessani hampaitani ja nauran koska voin lisääntyä.

Ja pistän sormeni aseesi piippuun, ja ase räjähtää, ja musta pöly peittää kasvosi, ja näytät paremmalta kuin koskaan.

Ja haluan ajaa juuri nyt pulkalla puuhun ja unohtaa koko elämäni.

Ja olen katua pitkin kävelevä koditon mies ja pitelen hehku-

lampuilla täytettyä tyynyliinaa, eikä kukaan puhu minulle.

Ja käyn harvoin suihkussa enkä käytä koskaan deodoranttia, ja 'Kop kop.' 'Kuka siellä.' 'Haista vittu.'

Ja minut kasvatettiin toffeekohdussa.

Ja ajelin häpykarvani ja punoin niistä köyden ja hirtin itseni kattotuulettimeen.

Ja olen taikuri: muutin asuntoni haudaksi.

Ja toisinaan tulen niin kiimaiseksi, että minun tekee mieli näytellä kilttiä jollekulle.

Ja asetan pääsi maahan ja hyppään sen päälle tasajalkaa.

Ja mittaan hymysi nähdäkseni, olenko edistynyt.

Ja olen kerännyt napanöyhtääni miljoona vuotta ja tein sinulle tosi kivan puseron ja toisinaan vain istun alasti sohvallani tennistossut jalassa, ja minulla on karvaa rinnassani ja kasvoillani ja päässäni ja kainaloissani ja jaloissani ja sukuelimissäni.

Ja olen klovnin, joka ei käytä meikkiä.

Ja kun ajattelen itseäni. tiedän ettei valkoisen rodun herruus ole totta.

Ja kävelen kahdella katkenneella jalalla ylös betonisia portaita, ja jokaisen portaan jälkeen tulee vielä yksi, ja ajattelen, että olen melkein lopussa.

Ja muutan aina asioita ja toivon sitten, että olisin jättänyt ne rauhaan.

Ja istun huoneessa, jolla ei ole historiaa.

Ja kun sinä kuolet, en itke sen tähden enkä edes juhli; katson, kun se tapahtuu, ja etsin sitten jotain muuta katsottavaa.

Ja puolissa kaikista keskusteluista joihin osallistun haluan sanoa: "Minulla ei ole mitään sanottavaa", ja toisen puolen nyökkäillen kohteliaasti.

Ja olen valmis istumaan hiljaa paikallani ja kuulemaan kaiken, mitä sinulla on kerrottavaa, ja haluan, että näytät minulle, mitä on yksi plus yksi.

Ja pitelen sylissäni kaikkea mikä on minun, niin kuin olisin valmis tappamaan suojellakseni sitä.

Enkä minä koskaan pitänyt sinusta.

Ja katto katsoo meitä kuin saalista, ja murrannut kallonin lyhtypylvääseen ja katson taivaalle ja sanon: "Paranna minut."

Ja kun huomenna herään, aion lopettaa ajatuksen, jonka aloitin kun olin kolmevuotias.

Ja näin heijastukseni järven pinnassa ja odotin, että se jäätyisi, jotta voisin rikkoa sen kengälläni.

Ja minulla on niin monta halausta jokaiselle, että haluaisin kuolla, ja halaukset eivät mahdu rintaani, ja ne alkavat vihata toisiaan.

Ja seison kasvoni erittäin lähellä kasvojasi ja lopetan hengittämisen, jotta kasvosi pysyisivät puhtaina.

Ja minä selviän kaikesta.

Ja minä olen hyvin sairas.

Ja minä istun auringossa niin kauan, että kasvoni palavat, ja kuorin hiutaleet ja asetan ne ihmisten kielille niin kuin ehtoollisleivät.

Ja pistän kondomin Sears Towerin päälle.

Ja rikon ja poltan sillat kahden ihmisen väliltä ja kerään tuhkat ja teen niistä betonia uusia siltoja varten.

Ja minulla on hauskeempaa yksin kuin kenenkään muun kanssa.

Ja haluaisin valehdella, koska se on hauskaa ja koska ihmisten hämmäntäminen on helppoa, ja kaikki ovat niin vakavia, ja minä olen transvestiittinen klovnii.

Ja pidän lanteistasi, koska voin nojata päätäni niitä vasten, kun nukun.

Ja hypin ylös ja alas ja toivon, että pääni osuisi taivaan kattoon.

Ja joskus sanon ilkeitä asioita ihmisille ja toivon, että heidän kasvonsa murtuvat kuin munankuori.

Ja vihaan sydäntäsi, koska se pilaa sinut.

Ja pistän kukan terälehtiä kielelleni ja nuolen kaulaasi ja

neulon käsivarteni puuhun kiinni.

Ja rakennan maasta maailman rumimpia asioita ja istun etupihani nurmikolla vohvelitötteröpakkauksen kanssa ja kauhon tötteröillä multaa ja syön sitä.

Ja olen joko vastasyntynyt lapsi tai hyvin vanha mies enkä pahoita mieltäni, jos lammikosta ajava auto kastelee minut, sillä minä olen liekeissä.

Ja tunnen monta itsen tuhoamisen menetelmää, mutta yksikään niistä ei ole niin tehokas kuin yksinään hiljaa istuminen.

Ja toivon, että tapaamme uudestaan, jotta voisit yrittää arvata silmiäni ympärillä olevien renkaiden perusteella, kuinka vanha olen, ja toivon että tapaamme uudestaan, jotta voin arvioida velton hymysi perusteella, kuinka lähellä kuolemaa sinä olet.

Ja toivon, että olisi olemassa jumala, jotta voisin lähettää hänelle viestin, jossa lukisi: ”Pidätkö sinä minusta?”

Enkä toisinaan pidä siitä, että olen surullinen.

Ja ajattelen, että hengitykseni on ultraviolettia valoa, ja tunnen auringon kasautuvan päähäni ja räjähtävän uusiksi tähdiksi, joita jokainen inhoaa ja sanoo rumiksi.

Ja tiedän, ettei ole mitään syytä olla järkyttynyt, mutta tuntuu todella hyvältä olla järkyttynyt.

Eikä minulta toisinaan heru sympatiaa, ja riitelen kaiken päivää ja olen jonkun persereikään juuttunut käytetty

kondomi.

Ja lukitsen itseni huoneeseeni enkä tee mitään.

Ja minun vereni on punaista kalkkia, jonka yskin sohvan alla ulos.

Ja nukun sohvallani ja herään uurteita kasvoillani ja painan uurteiset kasvoni ulkona mutaan, ja muodostan suurkaupungin kartan.

Ja astun kasvoillesi, kun nukut, ja kun olet hereillä suutelen kasvojasi ja olen itserakkain elossa oleva ihminen.

Ja tiedän, että tämä ilta on osa aikaa, josta olen huolissani, mutta se on kuitenkin eri asia, koska käytän ajan murehtien tulevaa, ja tiedän, että tuleva on lähes aina tuhoisaa, ja sanon, että huomina tulee olemaan erilainen, mutten silti tee mitään, jotta niin todella olisi.

Ja haluan jokaisen vihaavan minua, koska silloin työskentelen parhaiten.

Ja piirrän kaikki tuntemani ihmiset liitutaalulle ja istun liitutaalun vieressä ja piirrän rukseja heidän päälleen yksitellen ja peitän käteni pakkausmuovilla, jotta mikään ei muistaisi minua.

Ja muistan itseni paremmin kuin kukaan.

Ja muistan sinut sellaisena kuin minun tarvitsee ja olen penkillä yksin istuva vanha mies, joka katsoo lehteä mutta ei varsinaisesti lue sitä.

Ja pyydystän hyönteisiä ja päästän ne menemään.

Ja sanon: ”Kukkuluuruu”, ja heitän veitsellä taloasi.

Enkä koskaan pyydä anteeksi.

Ja murren nenäni jotain tehdäkseen ja kaivan pieniä kuoppia ja istutan niihin värikyniä ja katson kuinka värisäteet lävistävät taivaan ja kuristan sinut, kun nukut.

Ja tahrin kasvoni mudalla ja uhkailen naapureitani ja puren kynnien sormestani ja sylkäisen sen hämähäkinseittiin.

Ja, yllätys yllätys, pidän sinusta paljon enemmän kuin pelkästä ystävästä.

Ja revin kieleni irti ja pistän sen vatsaasi, ja sinä näännyt nälkään.

Ja olen paras ihminen ikinä ja vihaan kaikkea mitä näen.

Ja pukeudun naiseksi ja hyppään puusta ja taitan niskani ja makaan paikallani, kunnes aurinko laskee, ja eläimet tulevat esiin ja syövät minut.

Ja minä kiristan vyön pääni ympärille ja murskaan kalloni ja käytän palasia hammastikkuina.

Ja puhun, kunnes suuni on kuiva, ja jatkan puhumista kuivuutta kaksien.

Ja hautasin silmäripsen kuivuvaan asfalttiin ja viilsin sormeani kirjalla kirjastossa ja nyt olen kuolematon.

Ja ajattelen, kuinka huomina on pian ohi, ja sitten osoitan sitä ja nauran kaikelle, mikä tapahtui.

JOOKO

Pistä suusi korvani ympärille, että kuulostaisi siltä, kuin hukkuisin valtamereen.

RANKKAA SEKSIÄ

Työskentelin ennen maalarina. Kerran viilsin rystyseni auki raapiessani ikkunaa puhtaaksi maalista. Talon omistajan tytär vei minut sisälle taloon, kun pyysin häneltä laastaria. Hän pesi käteni tiskialtaassa ja pisti sitten laastarin rystyseni päälle. Emme puhuneet lainkaan. Pidin katseeni viemäriin valuvassa veressä. Tunsin olevani hirviö jostain tavanomaisesta sadusta, jossa kaunis tyttö auttaa hirviötä, koska säälii sitä, ja kylän väki saa asian tietoonsa ja alkaa metsästää hirviötä.

HYVIN LYHYT NÄYTELMÄ

Mies ja nainen ovat sängyssä huoneessa, joka on tumman-sininen siksi, että aurinko on laskemassa. Vesi lyö ikkunaan.

NAINEN: [*katsoo ulos ikkunasta*] Voi paska, taas sataa.

MIES: Ei sada.

NAINEN: [*kääntyy*] Miten niin? Näenhän minä, että sataa.

MIES: Öö, eikun minä pistin sadettajan päälle kun vielä nukuit, niin että vesi osuisi ikkunaan. En halunnut, että lähdet.

MINÄ OLEN MESTARI JA SINÄ OLET VIIMEISEN HENKÄYKSENI KAIKU

Kun olin yhdeksän, näin naapurini rinnat. Olin takapihalla huitomassa tulikärpäsiä leikkiteennismailallani. Hän oli silloin kahdentoista. Hän tuli ulos ja liittyi seuraani. Jatkoin tulikärpästen huitomista. Hän yritti kertoa minulle kultakalastaan. En huomionnut häntä. Lopulta hän juoksi pihan poikki ja teki kärrynpyörän. Hänen paitansa valahti alas ja paljasti kaksi kehittymätöntä rintaa. Ne olivat lähinnä nännit, kumpikin vanhan päärynän värinen. Löin tulikärpäsen maahan ja katsoin, kun valo sen vatsassa himmeni. Sitten menin sisälle ja runkkasin, kuin olisin runkkauksen kultamitalisti runkkaamassa runkkauksen olympialaisissa.

LEIKKASIN SATUNNAISEN KUVAN
KUOLINILMOITUKSESTA JA SÖIN SEN,
TOIVAIN ETTÄ SYNNYTTÄISIN
KUVASSA OLEVAN HENKILÖN UUELLEEN,
MUTTA NIIN EI KÄYNYT,
PASKANSIN KUVAN VAIN ULOS

Aion kloonata itseni ja tappa kloonini ja syödä sen.

Käänsin juuri kaikki seremoniasi päälaelleen – miltä nyt tuntuu?

Oksensin kaiken kurkussani olevan suuhusi ja tein hampaitasi rikkonaisen, mudan tahrinan aidan. Söit kaiken kuin ahne räätäle. Aiheutat minulle erektion.

Käytin kondomin sijasta mauttomaksi pureskeltua vadelmapurukumia naidessani tuolla olevaa hirveä (kyllä, tuota tuolla, sitä jolla on vadelmalta tuoksuvat sukuelimet, ei se, ei sekään, ei sekään – jep, just se.)

Jumalauta, minulla ei ole tunteita, ja kasvojeni uurteet pitää taas puhdistaa. Olen ahne räätäle ja saan itseni jäykistymään.

Käänsin taas kaikki seremoniasi päälaelleen – nyt ne ovat ennallaan.

Voin määrittää sukupuuni aina Atlantin pohjalla olevaan kiveen saakka, ja arvaas mitä: paras hetki heittää palava tulitikku jonkun suuhun on silloin, kun hän nauraa.

Sytytä sytytyslanka, joka yhdistyy sydämeesi meneviin suoniin. Kun räjähdät, ruumiisi palaset ja veresi peittävät seinän. Painan sormeni vereen, kun se hyytyy, jotta sormenjälkeni säilyisi ajan loppuun asti, kun avaruuden järvi syö auringon ja kaikki teeskentelevät, että on olemassa jumala, joka antaa jonkin merkityksen heidän sankareilleen: heille itselleen.

On vaikea sanoa, onko kokemani tunne omani vaiko peräisin jostain muualta.

Muutaman edellisen tunnin aikana en ole pystynyt olemaan ajattelematta sitä, miten omaa painoaan on mahdoton aistia, joten pohdiskelin sitä ja yritin jopa nostella käsivarttani, jalkaani ja muita ruumiinosiani, mutta eihän siitä mitään tullut.

Lisääntyminen on maan kosto.

Se tappaa minut.

Tai itse asiassa ei, elämäni ei koskaan alkanutkaan.

Aion astua rahtijunaan, joka vie minut minne tahansa täältä. Kun juna pysähtyy, astun ulos ja katselen ympärilleni ja hymyilen. Siellä minun kuuluu olla.

ALZHEIMERIN TAUTI

Kun pääsen helvettiin, varaan sinulle paikan.

Kun pääset helvettiin, teeskentelen, etten tunne sinua.

YKSINOLO EI HAITTAA, KUNHAN YMMÄRRÄT,
ETTEI KENELLÄKÄÄN OLE SINULLE
MITÄÄN TARJOTTAVAA

Uudenvuodenjuhlassa joku tyttö tarjoutui näyttämään minulle rintansa neljännesdollarista. Minulla oli neljännesdollari, mutta kieltäydyin. Sitten selitin hänelle, että tarvitsin neljännesdollarin ostaakseni kotimatalla purkkapallon. Hän oli vihainen. Ostin purkkapallon ja jauhoin sitä, kunnes kaikki maku oli kadonnut.

MURHEENAIHE

Kävellessäni eilen kotiin kuljin kahden katulampun välistä. Katselin, miten edessäni ja takanani varjot liikkuivat ja asettuivat alleni täydelliseen linjaan. Pelkään, että minulla ei koskaan tule olemaan mitään tärkeää sanottavaa enkä myöskään koskaan opi mitään.

MENNÄÄN YHDESSÄ TREFFEILLE

Hei, odotan sinua parkkihallissa käsivarsien luista tehdyn kukkakimpun kanssa. Haluaisitko mennä kanssani treffeille? Sinun täytyisi maksaa, koska olen peea. Tai voimme mennä minun luokseni. Ja voin harjata hiuksesi ruusun varrella. Ja ilmeillä selkäsi takana. Kääntää sinut ympäri ja halata sinua. Ja työntää hitaasti veitsen selkäsi lävitse siten, että se tulee etupuolelta ulos ja lävistää minut ja me kuolemme toisiimme liitettynä.

TREFFEILLÄMME

Olimme asunnollani katsomassa televisiota.

Otin pellillisen suklaapiirakkaa uunista, leikkasin palan ja liityin seuraasi olohuoneessa.

”Avaa suusi”, sanoin. ”Täällä olisi mehevä kakunpala tarjolla.”

Heilutin kakunpalaa kasvojesi edessä.

Sinä hymyilit, ja kosketin nenääsi kevyesti sormellani aivan kuin nenäsi olisi nappi ja yrittäisin käynnistää jotain.

Otit kakunpalan.

”Anteeksi”, sanoin. ”Minun täytyy mennä vessaan.”

Hymyilit minulle, kun kävelin ylös portaita.

Vessassa harjasin hampaani, jotta henkeni haisisi hyvältä.

Pirskotin myös vettä naamalleni ja pesin käteni.

Sitten menin takaisin alakertaan.

Katsoit ohjelmaa, jossa suuri joukko ihmisiä kilpailee yhden ihmisen rakkaudesta.

Ovikello soi.

Taputin kevyesti olkapäätäsi ja nousin mennäkseni avaamaan oven.

Tartuit käsivarteeni ja laitoit huulesi suuteluasentoon.

Osoitit huuliasi.

Nojasin alas ja suutelin sinua.

Kun avasin oven, siellä oli postimies.

Hän antoi minulle muutaman kirjeen ja katsoi ympärilleen.

Hän veti laukkuaan minua kohti ja kurotti sisään.

”Tässä”, hän sanoi hiljaa.

Hän ojensi minulle pienen, rasvaisen esineen.

Katsoin sitä.

Se oli kuollut, musteen päällystämä lintu.

Höyhenet törröttivät, ja nokka oli auki.

Muste juoksi pitkin kämmentäni ja rannettani ja sormieni lävitse.

”Tein sen itse”, postimies sanoi.

Sitten hän iski silmää ja perääntyi.

Suljin oven ja katsoin lintua.

Television ääni kantautui eteiseen, ja kuulin ihmisten tappelevan.

Palasin sohvalle, ja sinä pistit pääsi syliini.

Pitelin lintua käsissäni ja katsoin, kun muste tippui syliini ja kasvoillesi.

MINÄ OLEN RUOHONLEIKKURI

Kuolemaani asti maailma on pihamaa, joka koostuu käsiäni
kätteleeseen kurkottelevista käsistä.

Ja minä olen ruohonleikkuri.

RAKASTAN SINUA, PASKAPÄÄ

Kun kosketan kasvoillani kasvojasi, ajattelen: ”Tämä on ensimmäinen virheemme.”

OLEN NEGATIIVINEN KUSIPÄÄ,
JA MAA ON TYPERÄ PLANEETTA,
JOKA TOIVOTTAÄ Tervetulleeksi
SEN, MIHIN KUOLEE

Yhyy, olen niin surullinen.

Odotan huoneessani lukitun oven takana kuolemaa.

Huoneessa ei ole ketään muuta kuin minä, enkä minä ole kukaan.

Toivotan tervetulleeksi sen, mihin ikinä kuolenkin.

Maa on typerä.

Se on ainoa planeetta, joka antaa tuhonsa asua luonaan.

Olen negatiivinen kusipää, ja maa on typerä.

Se asuttaa minua, ja olen kiittämätön.

Aion tehdä maalle tarpeettoman keisarileikkauksen ja hypätä haavaan.

Maa sairastuu ruumiistani.

Se toivottaa tervetulleeksi sen, mihin kuolee.

Yhyy, tulen niin surulliseksi.

Haluan maata kadulla ja haluan, että päältäni ajetaan toistuvasti.

Haluan panna tulitikkuja silmäluomieni alle ja räpytellä pieniä liekkejä jollekulle.

Olen negatiivinen kuspää.

Ja itkusi on minulle laulua.

Aion silpoa jokaisen ihmisen ja ommella miljoonia käsivarsia yhteen tehdäkseni niistä lipun.

Sitten heilutan lippua auringon päällä, ja silloin kaikki vaihtaa väriä.

Maa on typerä.

Aion polttaa sen sileäksi.

Sitten mustaan kasvoni tuhkalla.

Yhyy, olen niin surullinen.

Ja luulen, että ne, jotka pitävät minusta, eivät tiedä minusta tarpeeksi.

Istu yksin, kun olet onnellinen. Silloin se ei leviä.

Itke pulloon ja pistä pulloon riepu ja sytytä riepu palamaan ja

heitä pullo taivaalle. Taivas sulaa ja hukuttaa meidät.

Täällä kapteeni.

Olen tehnyt kotini typerälle planeetalle.

Kuka ikinä aivojani hallitseekaan tekee surkeaa työtä.

Ja asutan omaa tuhoani.

Tie kotiin on jalkojesi alla.

Tie kotiin on kuolemista.

Ja valmiina olemista.

Minulla ei ole tunteita, ja itkusi on minulle laulua.

Haluan istua ja katsoa, kun itket.

Olen kuin käännteinen jumala.

Ja teen sinulle tarpeettoman keisarileikkauksen.

Eivätkä käteni vihaa tekemäänsä.

Kuin käännteinen jumala.

Ja olen huoneessani, muutun vähitellen jätteeksi.

Spermani haisee kukkamullalta.

Ja se on sisälläsi.

Ja sinä olet luuranko.

Ja spermani tekee reikiä luurankoosi.

Ja sinä asutat omaa tuhoasi.

Sinä kuolet hitaasti.

Eivätkä käteni vihaa tekemäänsä.

Toivota tervetulleeksi se, mikä ikinä tappaakin sinut.

Istu yksin huoneessasi ovi lukittuna.

Valmistaudu kuolemaan.

Istu yksin. Ja toivota tervetulleeksi se, mikä ikinä tappaakin sinut.

Tie kotiin on kuolla.

Ja valmiina olemista.

Yhyy, se tekee minut surulliseksi.

PAHINTA KAIKESSA ON LOPPUMINEN

Aion paistaa käteni hellalla ja syödä kaiken lihan, jättää ainoastaan luun jäljelle. Sitten aion painaa polvellani luurankokäteni maata vasten ja katkaista sen kyynärvarresta. Aion viedä luurankokäden ulos ja tökätä sen maahan, istuttaa toisenlaisen kukan. Kaikesta huolimatta se vilkuttaa ja syö aurinkoa. Nämä ovat jäähyväiset. Nyt menen.

KUOLLUT HEVONEN

Jos joskus löydän kuolleen hevosen, aion hakata sen aivan vitun paskaksi. Hakkaan kuollutta hevosta muusiksi, kunnes kaikki luut sormissani, käsissäni, ranteissani ja käsivarsissani ovat poikki. Sitten hakkaan kuollutta hevosta jaloillani ja annan katkenneiden käsivarsieni heilua kuin väkivaltaisen sadettimen. Jos joskus löydän kuolleen hevosen, aion hakata sen aivan vitun paskaksi.

JÄLKISANA

En koskaan henkilökohtaisesti välittänyt flarf-puun' hedelmistä niin paljon kuin olisin halunnut, vaikka teorian tasolla olinkin tuota puuta rakastava ja sen runkoa hyväilevä aikalainen. Pidin kyllä leikillisyydestä, tahallisen huonosta kielestä ja mediapuheen kannibalisoimisesta, mutta flarfin vahva suhde internetiin oli minulle ongelmallinen. Viimeiset 12 vuotta päivittäin tuntikausia netissä aikaa viettäen vihaisena nuorena miehenä nettiestetiikan tuominen kaunokirjallisuudenkin aitaukseen tuntui tarpeettomalta. Minulle erinäisten kuvalautojen, keskustelupalstojen, chattien, generaattoreiden, pelien ja IRC-kanavien päivittäinen kommunikaatio oli runoutta siinä missä hakukone- ja flarf-runous, sillä olin varttunut teinistä aikuiseksi kaiken tuon parissa. Niinpä flarf ja hakukonerunous tuntuivat huijaukselta ja liian helpoilta ratkaisuilta. Lyhytproosan kohdalla tämä internet-ajan äpärämuoto sai kuitenkin siivet selkäänsä tai ainakin säällisesti

1 "Flarf on runoutta, joka hyödyntää pääasiassa internetin keskustelupalstoilta, roskapostista ym. poimittua mahdollisimman karkeaa, maoutonta ja toloilevaa ainesta. Se viittaa kintaalla kaikenlaiselle estettisyydelle muodostaen täten paradoksaalisesti oman huonouden estetiikkansa, jossa tragedia ja komiikka usein yhdistyvät." Tytti Heikkinen: 1 hate blow-jobs - flarf-runouden olemuksesta (<http://moulin.fi/?p=4961>)

palvelevat proteesit. Kenties kyse oli vain uutuudenviehätyksestä; runous oli avantgarden ilmiselvin arena, joten proosan puolella pienikin irtiotto herätti kiinnostukseni.

Koska kehitys kehittyi, aloin haistella jo jonkinlaisen post-flarfin mahdollisuuksia. Atlantin toisella puolella postmodernin proosan älymystökin oli kaavaillut ironian jälkeisen ajan mahdollisuutta viimeistään 60-luvulta lähtien. Oli luultavasti vuosi 2009, ja olin erityisen kiinnostunut kummallisesta lyhyestä muodosta sekä internetistä kirjoittamisen alustana, pääasiallisena median ja yhteisönä. Etsin siedettävää väli-
muotoa julkaistun kirjallisuuden ja netistä löytyvän kaunokirjallisen tekstin välimaastossa, sillä ei ole helppoa liikkua yhden alueelta toiseen. Netin vaivattomuus, helppous ja tilapäisyys kärsivät verrattaessa kaunokirjallisuuden arvokkaaseen ja kestäväksi punnittuun perinteeseen ja päinvastoin.

Luultavasti Harry Salmenniemen tai Teemu Mannisen nettiharvoinnin kautta päädyin Blake Butlerin vuonna 2008 perustamaan HTMLGIANT-kirjallisuusblogiin, nauttimaan Tao Linin tarkan silmän aikalaispuheenparresta, nauramaan Daniel Baileyn The Drunk Sonnetseille ja lopulta Sam Pinkin hämärään blogiin CROWN YOURSELF THEN KILL YOURSELF. Kaikki he ovat osa uutta yhdysvaltalaista vaihtoehtokirjallisuutta, joka elää pääasiallisesti blogien, sosiaalisen median ja pienkustantamoiden kautta, vaikka tätä kirjoittaessa julkisuustempauksistaan tunnettu prosaisti Tao Lin on kolkutellut jo valtavirtamedianakin ovia.

Kaikkein sympaattisin ja välittömin oli salaperäinen Sam Pink, jonka tietoisien ruma ja kasvoille hyppäävän väkivaltaisen blogi ihastutti. Hänen lyhyet tekstinsä olivat kuin 8-vuotiaan bipolaarisen Donald Barthelmen kirjoittamia. Hänen itse tekemänsä kuvitukset ja kansitaiteet olivat naivistisen

groteskeja ja anteeksipyytelemättömiä. Pitkin sivustoa saattoi löytää linkkejä Pinkin ystävien tekemiin näsäviisaisiin haastatteluihin ja videoihin, joissa huppareineen ja mohikaaneineen Travis Bickleltä näyttävä Pink lukee tekstejään koiralleen.

Pink ei myöskään ollut lainkaan akateeminen, vaan pikemminkin suoran tunnustuksellinen ja traditiosta ainakin näennäisen piittaamaton. Toisin sanoen Pinkin kirjallinen toiminta tuntui lähtevän hauskanpidosta ja DIY-mentaliteetista. Jostain Pinkin haastattelusta luin hänen kirjoittavan siksi, että sitä tehdessään hänellä on edes hetken hauskaa.

Hauskanpidosta ja helppoudesta huolimatta Pinkin varhaisen tekstien, joista *AION KLOONATA ITSENI JA TAPPAA KLOONINI JA SYÖDÄ SEN* koostuu, leimaavin piirre on groteski, lähes pakkomielteinen väkivallan kuvaaminen. Puhuja luettelee, mitä kaikkea surrealistisen sairasta aikoo tehdä, haaveilee tekevänsä tai on tehnyt. Naiivin suora rekisteri, yletön ja-sanojen käyttö pisteiden sijaan sekä yhdentekevän arjen äkkijyrkkä sekoittaminen luiden rikkomiseen ja silmien puhkomiseen luovat pysäyttävän estetiikan, joka aiheuttaa naurun pyrskähdyksiä ja/tai kuvotusta.

Teosmuodossa tällainen monomania ja muutaman kikan ohjelmistolta vaikuttava estetiikka on jatkuvasti vaarassa sortua toistamaan itseään, eikä se toimikaan teosmuodossa niin välittömästi kuin blogiympäristössä pieninä paloina. Pitää kuitenkin muistaa, että *AION KLOONATA ITSENI JA TAPPAA KLOONINI JA SYÖDÄ SEN* ei ole varsinaisesti runokirja vaan ”kokoelma kirjoituksia” vuosilta 2007–2009. Mukana on proosarunoa, lyhytproosaa ja pieniä näytelmiä, jos genreluokittelusta on kiinnostunut. Kukaan ei pakota lukemaan kaikkea kerralla tai edes alusta loppuun, vaikka kokoelman vähi-

tellen kasautuva hurmeisten näkyjen kuvasto luokin oman omituisen polkunsa.

Itselleni Pinkin tekstit olivat oudon terapeuttisia ja rauhoitavia, pikemminkin hauskoja ja lämpimiä kuin sairaita ja ällöttäviä. Ne olivat jälleen kerran muistutus siitä, että vaikka voimme pahoin, on silti mahdollista löytää aina uusia keinoja herkkyyteen, aina uusia keinoja selviytyä. Voi kirjoittaa siten kuin vitsailee tai hekumoi välittämättä kaanoneista. Ja edellisten keinojen kuivuttua on aika siirtyä seuraaviin.

Käänsin tämän kokoelman, joka oli myös oma ensikosketukseni Pinkin tuotantoon, sillä halusin suoda myös muille mahdollisuuden siihen ohikiitävän ilon hetkeen, jonka ajan-kohtainen teksti voi joskus saada aikaan. Meidän kirjallinen avantgardemme on ollut viime vuosiin asti kovin Eurooppakeskeistä, mikä on tietysti hyvä ja oikein, mutta samalla kovin ristiriitaista, sillä Suomessa lähestulkoon kaikki merkittävä (lue: kulutettu) viihdekulttuuri on angloamerikkalaista.

Niinpä onkin ehkä väärin puhua Pinkin teoksesta avantgardena, sillä nähdäkseni Pinkin kuvaama maailma on tämän päivän nuorten aikuisten maailma.

Nyt julkaistava käännös perustuu teoksen uuteen, paranneltuun painokseen, jonka *Lazy Fascist Press* julkaisi vuonna 2012.

Jyväskylässä 10.2.2013

V. S. Luoma-aho

SISÄLLYS

- TÄNÄÄN TOIVEENANI ON ETTÄ LINJA-AUTO TAPPAISI
MINUT VAHINGOSSA 7
- OLEN PARASTA MITÄ AINEELLISELLE MAAILMALLE ON
TAPAHTUNUT 8
- IHMISYDEN TOTAALINEN TUHOAMINEN 10
- LYHYT NÄYTELMÄ 11
- MUUTETAAN YHTEEN 13
- MUSTETTA HIKOILEVAT MALLINUKET, JOTKA EIVÄT
HUVITTELE KOSKAAN 15
- KESKENERÄINEN LISTA ASIOISTA, JOIKSI HALUAISIN
UUELLEENSYNTYÄ 16
- ASUNTO 18
- RULLAKIEKKO 19
- KADEHDIN KUUTA, KOSKA SEN EI TARVITSE KOSKAAN
KOHDATA PÄIVÄÄ 20
- USEIMMAT IHMISET EIVÄT OLE YHTÄ HYVIÄ KUIN MINÄ
22
- AUTA MINUA 23
- JOS VIRTAISIT SUONISSANI, KUOLISIN HEROIININ
YLIANNOSTUKSEEN 24

VAPAAEHTOINEN KUOLEMA	25
ITSEKÄS KUSIPÄÄ	26
KOKKAREISTA VERTA HÄPYKARVOISSA	28
SEITSEMÄN VERSIOTA SAMASTA VERSIOSTA	31
KULTTUURI ON TYPERÄÄ	35
PÄÄTÖS	36
URANI	37
MITÄ MIETIN JUURI NYT	41
KESKUSTELU	42
NIMETÖN	45
HUOMINEN LIEKEHTII, JA MINÄ OLEN KOVIN NUORI	46
TYTTÖNIMEMME	47
TYKKÄÄN OLLA KIRJASTOSSA	49
NEUVOJA	50
YKSITYISKOHTA MATKALTA SUPERMARKETTIIN	51
GENITAALIMUTILAATIO	57
OSITTAINEN LISTA TÄMÄNHETKISISTÄ TUNTEISTANI	58
HIEKKALINNA	59
AION POTKAISTA KASVOJASI JA SITTEN SUUDELLA NIITÄ	60
EN TIEDÄ MISTÄÄN MITÄÄN ENKÄ VÄLITÄ MISTÄÄN JA OLISI KAI PARAS VAIN ISTUA PUUTARHATUOLISSA JA KUOLLA	62
UGANDALAINEN HUORA	63
NÄYTELMÄ KAHDESTA IHMISESTÄ	64

LIIKENNETURVALLISUUSVIRASTOSSA 70

PITELE KÄDESTÄ JOTAKUTA, JOKA VIHAA SINUA 71

OLONI MAAPALLOLLA OLISI PAREMPI, JOS ET OLISI
TÄÄLLÄ 72

TEEN MUOTOJA 73

MINÄ OLEN DIKTAATTORI 74

AIKA KUOLLUT LEIJONA 80

PIKNIK 81

EILEN 82

LYÖN HYMYNI HYMYÄSI VASTEN 83

JOOKO 94

RANKKAA SEKSIÄ 95

HYVIN LYHYT NÄYTELMÄ 96

MINÄ OLEN MESTARI JA SINÄ OLET VIIMEISEN
HENKÄYKSENI KAIKU 97

LEIKKASIN SATUNNAISEN KUVAN KUOLINILMOITUKSESTA
JA SÖIN SEN, TOIVAIN ETTÄ SYNNYTTÄISIN KUVASSA
OLEVAN HENKILÖN UUELLEEN, MUTTA NIIN EI
KÄYNYT, PASKANSIN KUVAN VAIN ULOS 98

ALZHEIMERIN TAUTI 100

YKSINOLO EI HAITTAA, KUNHAN YMMÄRRÄT, ETTEI
KENELLÄKÄÄN OLE SINULLE MITÄÄN TARJOTTAVAA
101

MURHEENAIHE 102

MENNÄÄN YHDESSÄ TREFFEILLE 103

TREFFEILLÄMME 104

MINÄ OLEN RUOHONLEIKKURI 107

RAKASTAN SINUA, PASKAPÄÄ 108

OLEN NEGATIIVINEN KUSIPÄÄ, JA MAA ON TYPERÄ
PLANEETTA, JOKA TOIVOTTAO TERVETULLEEKSI SEN,
MIHIN KUOLEE 109

PAHINTA KAIKESSA ON LOPPUMINEN 113

KUOLLUT HEVONEN 114

JÄLKISANA 116

